

சிவதொண்டன்

எண்ணுவார் நெஞ்சில் நண்ணுவான் ஈசன்

மலர் 76

இதழ் 5-6

நந்தன ஸ்ரீ சித்திரை-ஆனி மீ (2012 May-June)

வல்வினைநோய் அடையா வண்ணம் காவாய்

திருச்சிற்றம்பலம்

திருவேலியன் செல்வமே தேனே வானோர்
செழுஞ்சுடரே செழுஞ்சுடர்நற் சோதி மிக்க
உருவேஎன் னுறவேஎன் னுனே ஊனின்
உள்ளமே உள்ளத்தி னுள்ளே நின்ற
கருவேலியன் கற்பகமே கண்ணே கண்ணிற்
கருமணியே மணியாடு பாவாய் காவாய்
அருவாய வல்வினைநோய் அடையா வண்ணம்
ஆவருதன் குறையுறையுள் அமர ரேறே.
திருச்சிற்றம்பலம்

பாசலபா
-திருநாவுக்கரசு நாயனார்-

பொழிப்புரை:

திருநின்ற செம்மையே! என் செல்வமே! எனக்கு இனியவனே! வானோர்க்குப்
புகழ் உண்டாக ஆற்றலை அருளும் ஞானமே! அடியார்க்குத்திருக்காட்சி வழங்கும்
பெரிய சோதியே! என் கற்பகமாகவும் உறவாகவும் உடலாகவும் உள்ளமாகவும்
உள்ளத்தின் உணர்வாகவும் கண்ணாகவும் கண்ணின் கருமணியாகவும்
கருமணியின் பாவையாகவும் செயற்படும் ஆவருதுறைமில்லுள்ள தேவர் தலைவனே!
வடிவு புலப்படாத என் வல்வினை நோய் என்னைத் தாக்காதபடி காப்பாயாக.

சிவதொண்டன் நிலையம் - யாழ்ப்பாணம்

சிவதொண்டன் நிலையம் - யாழ்ப்பாணம்

Digitized by eGangotri Foundation
noolaham.org | aavanaham.org

அறிக்கை

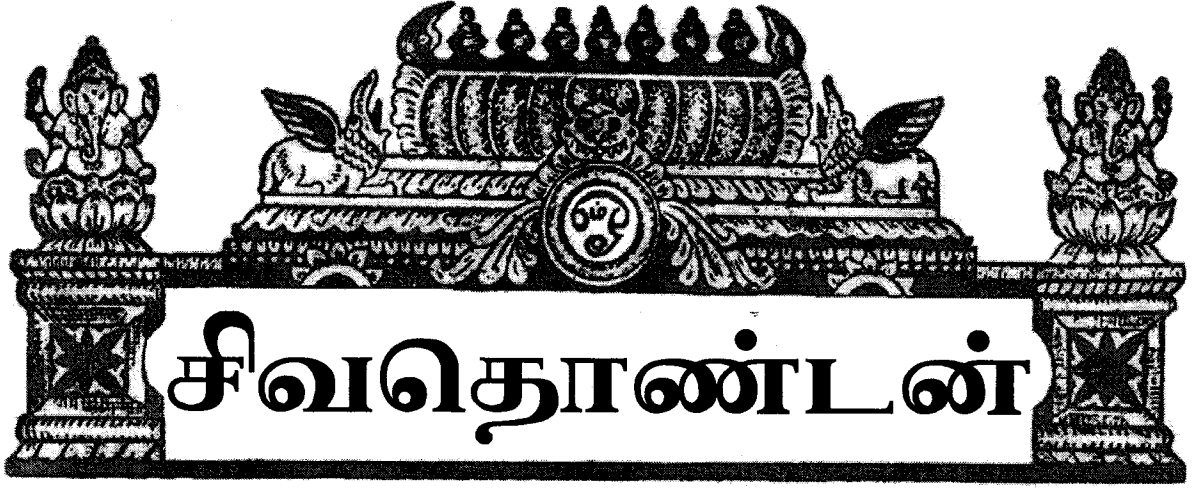
யொருள்	காலம்	நாள்	நேரம்	இலக்கம்
யாகம்	06-05-2012 03-06-2012	ஞாயிறு ஞாயிறு	காலை 8.00 மணிமுதல்	சிவதொண்டன் நிலையம் யாழ்ப்பாணம்
ஆயிலியம்	27-05-2012	ஞாயிறு	நண்பகல்	யாழ்ப்பாணம் சிவதொண்டன் நிலையம்
	23-06-2012	சனி	பிற்பகல்	செங்கலடி சிவதொண்டன் நிலையம் கொழும்புத்துறை ஆச்சிரமம்
சிவதொண்டன் ஆசிரியரின் மின்னஞ்சல்: editorsivathondan@ymail.com யாழ் சிவதொண்டன் நிலைய மின்னஞ்சல்: sivathondanjfn@sltnet.lk				சிவதொண்டன் இணையத்தளம்: www.sivathondan.org

யொருளடக்கம்

விடயம்

பக்கம்

கருதவாரர் கருத்தினில் இருப்பான்	50
வெந்துயர் தீர்க்கும் வழி	51
தெய்வம் எல்லோர் சித்தத்தினு முண்டு	53
புனிதர் பேரவை	54
விவேக சூடாமணி	58
மழலை மந்திரம்	60
பந்தபாசம் அறுக்கவல்ல பதிகச் செஞ்சொல்	64
சிவசிந்தனை	66
நால்வர் நன்னெறி (ஆசிரியர்)	67
நற்சிந்தனை	68
Natchinthanai	70
The Saiva Saints	71
Reality of God	72
The Guru	73

எண்ணுவார் நெஞ்சில் நண்ணுவான் ஈசன்

மலர் 76 நந்தன ஓர் சித்திரை-ஆனி மீ (2012 May-June)

இதழ் 5-6

உ

கருதுவார் கருத்தினில் இருப்பான்

பாரொடு விண்ணாய்ப் பரந்தான் கண்டாய்
பாவிப்பார் பாவம் அறுப்பான் கண்டாய்
நீரொடு மதிசூடி நின்றான் கண்டாய்
நேரிழையாள் ஒருபாகங் கொண்டான் கண்டாய்
காரொடு நேர்பொருவும் கண்டன் கண்டாய்
கருதுவார் கருத்தினி் லிருப்பான் கண்டாய்
சீரொடுசேர் திரையிலங்கை வாழ்வான் கண்டாய்
சிவனென்னும் பெயருடைய செல்வன் றானே

1

பத்திசெய்யும் உத்தமர்தம் மனத்தான் கண்டாய்
பண்டுகடல் நஞ்சுண்ட கண்டன் கண்டாய்
நித்தியனாய் நின்மலனாய் நிற்பான் கண்டாய்
நினைந்துருகும் அடியவரை யாள்வான் கண்டாய்
தித்திக்கும் தேனொடுபா லானான் கண்டாய்
செழுவரையை வில்லாக வளைத்தான் கண்டாய்
எத்திசையும் புகழிலங்கை வாழ்வான் கண்டாய்
என்னையென்றும் பிரியாத செல்வன் றானே

2

கல்லானை கன்னலுண்ணச் செய்தான் கண்டாய்
கயிலாயம் எடுத்தவனை நெறித்தான் கண்டாய்
எல்லாமா யல்லவா யிருப்பான் கண்டாய்
என்னையொரு கணமேனும் பிரியான் கண்டாய்
சொல்லாலே துதிப்பவர்தந் துணைவன் கண்டாய்
தொல்லைநாட் செழுஞ்சுடராய் நின்றான் கண்டாய்
செல்லரு மிலங்கையிலே வாழ்வான் கண்டாய்
சிவனென்னும் பெயருடைய செல்வன் றானே

3

~நற்சிந்தனை~

வெந்துயர் தீர்க்கும் வழி

மக்கள் வாழ்க்கையில் துன்பங்களும் துயரங்களும் வந்து கொண்டேயிருக்கின்றன. அவர்கள் தமது அறிவைப் பயன்படுத்தி எத்துணை முயன்றாலும் தம் வாழ்க்கையைத் துன்பமின்றித் துயரமின்றி இன்பம் நிறைந்ததாகச் செய்ய முடியவில்லை. துன்பத்தினால் வாடுகின்ற மக்களே உலகில் பலராயுள்ளனர். எத்துணைப் பெருஞ் செல்வரேனும் அதிகாரம் படைத்தாரேனும் கல்வி கேள்விகளிற் சிறந்தாரேனும் அன்னார்க்கும் நோய்பிணிகளும் துன்பங் கவலைகளும் ஒன்றன்பின் ஒன்றாய் வந்து கொண்டேயிருக்கின்றன. இதனை நோக்குமிடத்து வாழ்க்கை துன்பமயம் போலவே தோன்றுகின்றது.

ஆனால், வாழ்க்கையின் உண்மையை அறிந்த அருட் பெரியோர்கள் தாம் பெற்ற இன்பத்தை வையமும் பெற வேண்டுமென்ற பெருங் கருணையால் “மண்ணில் நல்லவண்ணம் வாழலாம்” என்று எடுத்தோதியுள்ளார்கள். துன்பமின்றி என்றும் இன்பமாய் வாழ முடியும் என்பதே அவர்கள் தங்கள் அனுபவத்திற் கண்ட உண்மை. பண்டுசெய்த பழவினையின் பயனாக இன்று துன்பம் வருகின்றதாயினும், அங்ஙனம் வருகின்ற துன்பத்தை நீக்கி இன்பமாய் வாழ்தற்குரிய வழியையும் அவர்கள் நமக்கு வகுத்துக் கூறியுள்ளார்கள். பிறந்து மொழி பயின்ற பின்னெல்லாம் காதல் சிறந்து சிவபெருமான் சேவடியே சேர்ந்தவராகிய காரைக்காலம்மையார் தமது திருப்பாட்டொன்றில் நம்மை வந்து தாக்கும் கொடுந்துன்பத்தை வென்று நீக்குதற்குரிய இவ்வழியைத் தெள்ளத் தெளிய எடுத்துக் கூறியருளியுள்ளதை நோக்குவோம்.

“கிளர்ந்துந்து வெந்துயர் வந்தடும்
போதஞ்சி நெஞ்சமென்பாய்த்
தளர்ந்திங் கிருத்தல் தவிர்திகண்
டாய்தள ராதவந்தி
வளர்ந்துந்து கங்கையும் வானத்
திடைவளர் கோட்டுவெள்ளை
இளந்திங் களும்எருக் கும்இருக்
குஞ்சென்னி ஈசனுக்கே.”

என்பதே அத்திருப்பாட்டாகும். இதன் பொருள் “நெஞ்சமே! கிளர்ச்சி பெற்றெழுந்து தாக்குகின்ற கொடிய துயர் வந்து வருத்துகின்ற பொழுது அஞ்சித் தளர்ந்து வாளா வாடியிருத்தலை விட்டுவிடு: கங்கையும் திங்களும் எருக்குமலரும் இருக்கும் திருமுடியினை உடைய ஈசனையே தளர்ச்சியடையாமல் வணங்கு” என்பது. கிளர்ந்து உந்துவெந்துயர் என்றது பொறுத்தற்கரிய மிகப் பெருந்துயரம் என்றவாறு. அடுதல் என்பது கொன்றாற்போல மிகவும் வருத்துதல். இத்திருப்பாட்டினால் அம்மையார் தமது நெஞ்சுக்கு அறிவுறுத்துவார் போல எத்துணைக் கடுந்துன்பம் வந்தாலும் அதனைவென்று முற்றாக ஒழிக்கும் முறையை நமக்கே தெள்ளிதின் அறிவுறுத்துகின்றார். துன்பம் வந்தகாலை நாம் அஞ்சதலும் மனந் தளர்தலும் இயல்பு. ஆனால், அங்ஙனம் செய்தலாகாது என்கின்றார் அம்மையார். அவ்வளவோடமையாது. நாம் நிச்சயமாகச் செய்யவேண்டியதையும் “வளர்ந்து உந்து கங்கையும் வானத்திடை வளர்கோட்டு வெள்ளை இளம் திங்களும் எருக்கும் இருக்கும் சென்னி ஈசனுக்கே (ஈசனையே) தளராது வந்தி” என்று அழகாக அறிவுறுத்துகின்றார். ஈசனின் சென்னியிலுள்ள கங்கையையும் திங்களையும் எருக்கம் மலரையும் அம்மையார், ஈண்டு குறிப்பிட்டதன் காரணம் ஆழ்ந்து சிந்திக்கற்பாலது. இறைவன் பெருஞ் சீற்றத்துடன் உலகையே அழிக்கும் படியான வேகத்துடன் வந்த கங்கையின் கடுவேகத்தை அடக்கித் தன் சடையில் தாங்கியது தன் அடியார்களைத் தாக்கவரும் எந்தத் தீயசத்தியையும் அடக்க வல்லவன் என்பதையும், தக்கன் இட்ட சாபத்தால் நலிந்து தன்னைத் தஞ்சமடைந்த சந்திரனைத் தனது சடையில் வைத்துக் காத்தது தன்னைச் சரணென அடைந்த அடியார்களின் துன்பத்தைப் போக்கிக் காத்தாள வல்லவன் என்பதையும், அடியார்கள் அன்பினால் இட்ட அற்ப எருக்கம் பூவைச் சென்னியில் அணிந்தது உண்மை அன்புடன் தன் அடியார்கள் செய்யும் எந்த வழிபாட்டையும் உவந்து ஏற்றுக் கொள்வான் என்பதையும் குறிப்பதை நமக்கு உணர்த்த

வேண்டியே அம்மையார் இங்கே ஈசனுக்கு இவ்வடைகளை நயமுற எடுத்தோதியுள்ளார்.

ஆண்டவனுக்கு மேலான பொருளும் உண்டோ? அவனது திருவருளுக்கு எதிரான சத்தியும் உண்டோ? ஆண்டவனை நினைக்கும் போது நமக்கு வந்த துன்பத்தையோ பிறவற்றையோ சற்றேனும் நினைத்தலாகாது. முழுமுதற் பொருளாகிய அவன் முன்பு நம் துன்பந்துயரங்களை ஒரு பொருளாகக் கருதலாகாது. நாம் சொல்லாமலே எல்லாவற்றையும் தானே அறியவல்ல பேரறிவுப் பொருளாகிய அவனுக்கு நாம் யாதொரு முறையீடும் செய்யவேண்டியதில்லை. அவனையும் நம்மையெல்லாம் தாயினும் சாலப்பரிந்து காத்தருளவல்ல அவன்றன் பேரருளையும் நினைத்தாலே போதும். பிற எல்லாவற்றையும் மறந்து ஆண்டவனையே உண்மை அன்போடு நினைத்து வணங்குவோமாயின் நமக்கு வந்த

எத்துணைப் பெருந் துன்பத்தையும் அவன் தீர்த்தருளுவான். “இறைவனே எந்தாய் என இரங்கும் எங்கள்மேல் வெந்துயரம் வந்தால் அது மாற்றுவான்”

ஆண்டவனருள் பெற்றுத் துன்பத்தின் நீங்கி இன்பத்துள் திளைத்த ஏனைய பெரியோர்களும் கூறும் வழி இதுவேயாகும். “துன்பமின்றித் துயரின்றி என்றும் நீர் இன்பம் வேண்டில் இராப்பகல் ஏத்துமின்” என்னும் அப்பர் பெருமான் அருண்மொழி ஈண்டு உற்று நோக்கற்பாலது. திருவள்ளுவநாயனாரும் எவ்விடத்தும் எக்காலத்தும் இடும்பையின்றி இன்பமாய் வாழ்வதற்கு வழி விருப்பு வெறுப்புக்களற்ற இறைவனுடைய திருவடியைத் தியானித்தலே என்று அருளிப் போந்தார்.

“வேண்டுதல் வேண்டாமை யிலாநடி சேர்ந்தார்க்கு யாண்டு மிடும்பை யில்”

சீவத்தியானஞ் செய்

சீவத்தியா னத்தைச் செய்யும் மாந்தர்கள்
அவத்தில் பாரினில் அலைவ தில்லையே
தவத்தை யாற்றிடில் தன்னை யறியலாம்
அவத்தை யாற்றிடில் வீழ்வர் நரகினில்
தில்லை யம்பலத் தாடுஞ் சேவடி
எல்லை யற்றநல் லின்பம் நல்குமே

உள்ளத் தூய்மையாய் ஒருவன் பாதத்தை
உந்து வார்தமக் குணர்வு வந்திடும்
அல்லும் எல்லியும் இறைவன் பாதத்தைச்
சொல்ல வல்லவர் தூய்மை யாவரே
எங்கு மீசனை யேத்துவார் தம்மைப்
பொங்கும் வல்வினை பொருந்த லில்லையே
தெய்வ மொன்றெனத் தெரியும் மாந்தர்கள்
உய்வர் வையத்தில் உண்மை யுண்மையே
எந்த நேரமும் இறைவன் பாதத்தைச்
சிந்தை செய்திடில் தீரும் வல்வினை

அடியவர் பாதத் தன்பு செய்திடில்
கொடிய கூற்றுவன் மடியந் திண்ணமே

சீலஞ் சேர்சிவ ஞானத் தேனினை
ஞாலத் துண்பவர் நமனை வெல்லுவார்

வாலை வணக்கமாய் மகிழ்ந்த பாவனைக்
காலையும் மாலையும் ஓதக் கவலைபோம்

~நற்சிந்தனை~

தெய்வம் எல்லோர் சித்தத்தினு முண்டு

தெய்வம் எல்லோர் சித்தத்தினு முண்டு
உய்யும் மார்க்கம் உணர்ந்தோர்க் குண்டு
பொய்யும் பொறாமையும் புன்மையோர்க் குண்டு
ஐயன் அடியினை அன்பர்க் குண்டே 1

கல்லா தார்பாற் கபட முண்டு
எல்லா ரீடத்து மீச னுண்டு
வீல்லா ரீடத்தில் வீத்தொழில் உண்டு
எல்லாச் சக்தியும் இறைபால் உண்டே 2

தேடுவார் மாட்டுச் செல்வம் உண்டு
தேடுவார் மாட்டுத் தெய்வம் உண்டு
நாடுவார் மாட்டு நன்மை உண்டு
பாடுவார் மாட்டுப் பரமன் உண்டே 3

சீவன் சீவனெனல் தேறினார்க் குண்டு
ஆவதும் அழிவதும் அசடர்க் குண்டு
ஈவது விலக்கார்க் கெல்லா முண்டு
தேவ தேவன் திருவடி உண்டே 4

அன்பு சீவமெனல் அறிஞர்க் குண்டு
பொன்புரை மேனி புனிதர்க் குண்டு
தன்போற் பிறரெனல் தக்கோர்க் குண்டு
வீண்போல் வீரவு மேலோர்க் குண்டே 5

~நற்சிந்தனை~

இந்த நற்சிந்தனையிலே சுவாமிகள் நம்மனத்தில் நன்றாகப் பதித்துவிட நாளும் கருத்துக்கள் நான்கு.

1. நம் எல்லோரிடத்திலும் கடவுள் இருக்கின்றார். அவர் நமது கருத்தில் கருத்தாய் இருக்கின்றார். அவர் நமது உயிருக்குயிராய் இருக்கின்றார். அவருக்கு எல்லா வல்லபமும் உண்டு. அவர் இவ்வாறிருப்பதை உணர்ந்து அவரது இணையடி நினைவாய் இன்புற்று வாழும் பாக்கியம் எமக்கெல்லாம் இயல்பிலே உள்ளது.
2. ஆனால் அவரை நாம் நம்முள்ளே தேடவேண்டும், ஆராய்ந்து பார்க்கவேண்டும். அவர் நம் பக்தி வலையில் அகப்படும் வண்ணம் பாடிப் பரவி வழிபடல்வேண்டும்.
3. இதனைக் கற்றுணராதார்க்குப் பொய்யும் பொறாமையும், கள்ளமும் கபடமும், ஈவது விலக்கலும், ஒருவரோடொருவர் மாறுபட்டு ஆயுத மேந்தி அழிதொழில் புரிதலும், ஆவதும், அழிவதும் ஆதிய எல்லாக் கீழ்மைகளும் உள்ளன. அவர்கள் இக்கீழ்மைகள் உள்ளமையைக் காண்பரேயன்றி இவற்றால் மறைப்புண்டிருக்கும் கடவுளைக் காணார்.
4. கற்றுணர்ந்தோர் இக்கீழ்மைக் குணங்களை அகற்றித் தம்முள்ளே இருக்கும் கடவுளை மறவாத சிந்தையராய் இருப்பர். எல்லாருள்ளும் ஈசனொருவனையே கண்டு எல்லாரையும் நேசிப்பார்கள். அவர்கள் தம்முள்ளே இருக்கும் கடவுளை வளர்த்துக் கடவுள் மயமாகி விடுவதால் அவர்களது தேகமும் சிவமயமாய்த் தோன்றும் எல்லாரிடத்தும் ஈசனையே கண்டு எல்லாரிடத்தும் தம்மை வளர்த்துக்கொள்ளும் அவர்கள் விண்ணைப்போன்ற வியாபகமுடையவராயிருப்பர்.

இக்கருத்துச் செறிந்த இந்நற்சிந்தனையை மனனஞ் செய்து நாள்முழுவதும் சாதனை செய்தல் நாம் வணங்கும் குருபரனுக்கு நாம் செய்யும் நற்பணியாகும்.

புனிதர் பேரவை

மதிவளர் சடைமுடி மன்று ளாரைமுன்
துதிசெயும் நாயன்மார் தாய சொல்மலர்ப்
பொதிநலன் நகர்தரு புனிதர் பேரவை
விதிமுறை உலகினில் விளங்கி வெல்கவே.

~பெரியபுராணம்~

ஆன்ம ஈடேற்றம் பெறும்பொருட்டுச் சைவ சமயம் குறிப்பிடும் மார்க்கங்களில் முதன்மையானது பக்தி மார்க்கம் ஆகும். ஞானம், அன்பு, கடவுட்பற்று, வழிபாடு, சரணாகதி ஆதியன இணைந்ததோர் ஆன்மீகப் பாதையே பக்தி எனலாம். பக்தி வழியிற் செல்வார்க்கோர் மலையிலக்காக இருப்பது திருமுறைகள். வேறு எம்மொழியிலும் இல்லாதவாறு தமிழிலேயே பக்தி இலக்கியங்கள் அளவிலும் சிறப்பிலும் அதிகமாக உள்ளன எனலாம். இது தமிழர்களாகிய நாம் செய்த தவப்பேறையன்றி வேறல்ல. எனினும் நாம் இதனைக் கூறிப் புளகாங்கிதம் உறுவதன்றி அவை கூறும் வழிகளைக் கைக்கொண்டொழுகுகின்றோமில்லை.

இன்று எம்மிற் பலர் குறிப்பாகச் சமய நூற்கல்வி உள்ளவர்களும், சமயத்துறைப் பட்டம் பெற்றோரும், பெரியபுராணம் பற்றிக் கொண்டிருக்கும் கொள்கை வியப்பூட்டுகிறது. 'உ'காரத்தில் தொடங்கி 'உ'காரத்தில் முடிவுறும் புராணம் பெரியபுராணம் என இன்னோரன்ன இலக்கண இலக்கியச் சிறப்புக்களைத் தமது கல்விப் புலமையால் கண்டு கூறும் இவர்கள் உள்ளூர் அதன் கொள்கைகளின் பால் நம்பிக்கையற்றவர்களாக இருத்தல் இக்காலத்தில் கண்கூடு. இவர்களுட் சிலர் கண்ணையிடந்து அப்புவதும் குழந்தையை அரிவதும் மனைவியைச் சிவனடியார்க்குக் கொடுப்பதும் போன்ற உலக ஒழுங்கிற்கு ஒவ்வாதவைகள் புராணப் புனைவு என்றும் நடைமுறைக்குச் சாத்தியமாகா என்றும் கூறுகின்றனர்.

பெரியபுராணத்தின் இலக்கண-இலக்கியச் சிறப்புக்களை எடுத்துக் கூறி நயக்கும் சிறுசுட்டம் ஒருபுறமும், பெரியபுராணம் நடைமுறைக்கு ஒவ்வாதென வாதிக்கும் பெருங்-சுட்டம் ஒருபுறமுமான இவ்விரு சுட்டத்தாரும்

சமயப் பற்றுடையவராயினும் இன்னும் பெரியபுராணத்தின் உண்மையான சிறப்பைக் கண்டிலர் அல்லது அனுபவித்திலர் என்பது எமது பணிவான கருத்து.

அகிம்சை வழிக்கு மகாத்மா காந்தி எவ்வாறு ஒரு இலட்சிய புருஷரோ அவ்வாறே பக்தி மார்க்கத்திற்கான இலட்சிய புருஷர்கள் பெரியபுராணம் கூறும் நாயன்மார்களே எனலாம். இந்நாயன்மார்கள் அனைவரதும் இயல்புகளைச் சுருக்கமாக ஒரே பாடலிற் குறிப்பிடுவதாயின் திருக்கூட்டச் சிறப்பினை விவரிக்கும் சேக்கிழார் பெருமானது பாடலிற் குறிப்பிடலாம்.

கேடு மாக்கமுங் கெட்ட திருவினார்
ஒடுஞ் செம்பொணம் ஒக்கவே நோக்குவார்
கூடும் அன்பினில் கும்பிட லேயன்றி
வீடும் வேண்டா விறலின் விளங்கினார்.
இப்பாடலில் அவர்களனைவரதும் அதியுச்சமான சிறப்பினைக் கூறும் அடிகள்

"கூடும் அன்பினில் கும்பிட லேயன்றி
வீடும் வேண்டா விறலின் விளங்கினார்"
என்னும் இறுதி இரு அடிகளே. வீடுபேற்றைத் தானும் வேண்டாது அன்பிற்காக இறைவனிடம் அன்பு செய்த இவ்வடியார்களது சிறப்பு செப்புந் தரத்ததோ! இதன் பொருட்டே சேக்கிழார் பெருமான்

அளவீ லாத பெருமைய ராகிய
அளவீ லாஅடி யார்புகழ் கூறுகேன்
அளவு கூட உரைப்பரி தாயினும்
அளவில் ஆசை தரப்ப அறைகுவேன்,
எனக் குறித்தனர் போலும்.

நிகரில்லாத பக்தியின் இலட்சிய புருஷர்களான இவர்களது சிறப்பினையும், அர்ப்பணிப்புகளையும் கற்றோரும் மற்றோரும் நம்புவதற்குத் தயங்கும் காரணம் தான் என்ன? எம்மறிவுக்கெட்டிய வகையில், பக்தி என்பதன் தெளிவான விளக்கமின்மையும், நாயன்மா-

களது அர்ப்பணிப்புக்களைப் புத்திக்கெட்டிய வகையிலாவது விளங்கிக் கொள்வதற்கு ஏற்ற பக்குவக் குறைவுமே காரணமெனலாம். நம்மவரது பக்தி என்பது வெற்றாசாரமும் தினமும் இறைவழிபாடாற்றலும் வேண்டுகோள், பண்டமாற்று, புகார் என்பவற்றைக் கொண்டு நிறைந்திருக்கும் பிரார்த்தனையும் எனத் தோன்றுகின்றது. ஏதோவோர் விதத்தில் எம்தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதற்கே வழிபாடு. இதுவே பக்தி என்பதும் எம்கருத்து.

இவ்விடத்தில் பக்தி பற்றி அண்மைக் காலத்தில் அவதரித்த ஞானிகளின் வாக்குகளைத் தொகுத்து நோக்குமொருவர் பெரியபுராணம் எமக்களிக்கும் பக்தியின் இலக்கணம் என்ன என்பதனை ஆதாரபூர்வமாக நன்கறிவர். அவ்வாறறியும் ஒருவர் நாயன்மார்களது பக்தியினாற் தூண்டப்பட்ட செயல்கள் வெறும் புனைவன்று அவை நடைமுறைக்குச் சாத்தியமானதெனக் கண்டுகொள்வார்.

பக்தி பற்றி சுவாமி விவேகானந்தரது மொழிகள் மேல்வருவன.

“இறைவனின் மீதுள்ள அபாரமான அன்பே பக்தி. இந்த அன்பே மரணமில்லாப் பெருநிலை. இந்த நிலையை அடைந்தவன் முழுத் திருப்தி அடைகிறான். எத்தகைய இழப்பு நேரிட்டாலும் அவன் வருந்தவதில்லை. இத்தகைய அன்பைப் பெற்றவன் பித்தனாகின்றான்.”

“மனித அன்பு எப்போதும் பிரதிபலனை எதிர்பார்க்கின்றது. பக்தியில் அதற்கு இடம் இல்லை. எந்த ஆசைகளை நிறைவேற்றவும் பக்தியைப் பயன்படுத்த முடியாது. ஏனெனில் ஆசைகள் அனைத்திற்கும் தடையாக இருப்பது அது.”

“இறைவனிடம் நீ கொள்ளும் அன்பிற்குத் தடையாக எதுவும் குறுக்கிடாமல் இருக்கட்டும். அவனிடம் அன்பு கொள், அன்பு கொள், அன்பு கொள், உலகம் என்ன வேண்டுமானாலும் சொல்லட்டும்.”

“உயர்ந்த பக்தியும் உயர்ந்த ஞானமும் ஒன்றே”

எம் குருபரனான யோகசுவாமிகளும் தூய்மையான பக்தியைப் பற்றி மேல்வருமாறு அருளியிருக்கின்றார்.

“கடவுளைக் கும்பிடும் போது அதவேணும், இதுவேண்மென்று கேட்காமல் அன்புக்காக வேண்டிக் கும்பிடல் வேண்டும். ஒரு பெரிய சீமானிடம் போய் ஒரு பணம் இரண்டு பணமா கேட்கிறது”

“ஒன்றைக் கோரிக் கடவுளைக் கும்பிடக் கூடாது. ஆத்ம

லாபத்தைத் தானும் வேண்டுமென்று நினைத்துக் கும்பிடக் கூடாது”

இவ்விரு ஞானியரது வாக்கிலிருந்தும் தூய்மையான பக்தியின் இலக்கணங்கள் வெளிவருகின்றனவல்லவா. இந்த எதிர்பார்ப்பில்லாத அன்பே பெரியபுராணம் கூறும் நாயன்மார்களது பக்தி.

இறைவனிடம் நாம் ஏன் பிரதியுபகாரம் எதிர்பார்க்கவேண்டும். “கல்லினுள் தேரைக்கும் கருப்பை அண்டத்து உயிருக்கும் உணவளிக்கும் இறைவன்” எம் தேவைகளையும் அறிவாரல்லவா! குழந்தையின் தேவையைக் குழந்தையை விடத் தாயே நன்கறிவார். தாயிற் சிறந்த தயாவான எந்தையும் எம் தேவையை எம்மிலும் விட நன்கறிவார். இரமண மகரிஷிகளது மேனாட்டுச் சீடரான ஆர்தர் ஒஸ்போன் என்பவர் தனது புத்தகமொன்றில் “எப்பொழுது நாம் இறைவனிடம் வேண்டிப் பிரார்த்திக்கின்றோமோ அப்பொழுது நாம் இறைவனில் நம்பிக்கையில்லாதவர்களாகி விடுகின்றோம்” எனக் குறிப்பிட்டார். எல்லாம் அறிபவரான இறைவனிடம் ஒன்றை வேண்டி நிற்பது அவரது பூரணத்துவத்தைக் குறைத்து மதிப்பிடுவது போன்றதல்லவா. இது குறித்தே வேண்டாமை என்னும் விழுச்செல்வத்தையே வேண்டும் யோகசுவாமிகளும் “நூற்றுக்குத் தொண்ணூற்றொன்பது பேர் நிர்சீகரவாதிகளாயிருக்கின்றனர்” எனக் குறிப்பிட்டனர் போலும்.

ஆகவே பெரியபுராண நாயன்மார்களது சரிதம் எமக்கு எடுத்துக் கூறும் படிப்பினை பக்தி என்பது பிரதிபலனை எதிர்பாராது பரம் பொருள் மீது கொள்கின்ற அன்பு.

இனிப் பக்தியின் மற்றோர் அம்சமான இறைவனின் பாதார விந்தங்களையே தஞ்சமெனச் சாரும் சரணாகதி அல்லது ஒப்படை பற்றி ஞானியர் குறிப்பிட்ட மொழிகளைத் தொகுத்து நோக்குவோம்.

சுவாமி விவேகானந்தரது சரணாகதி பற்றிய மொழிகள் சில மேல்வருவன.

“எப்போது நாம் நமது முழுமனத்தையும் இறைவனிடம் சமர்ப்பிக்கின்றோமோ, எப்போது இறைவனை மட்டுமே புகலிடமாகக் கொள்கின்றோமோ, அப்போது அந்தப் பக்தியைப் பெறுகின்ற நிலையில் நாம் இருக்கின்றோம் என்பது பொருள்.”

“பக்தி என்னும் சூரியன் உதயமாகத் தொடங்கும் போது நமது செயல்கள் அனைத்தையுமே இறைவனிடம் அர்ப்பணித்து விட விரும்புகிறோம். ஒரு கணம் கூட இறைவனை மறக்க நேர்ந்தால் அது நமக்கு அளவில்லாத வேதனையைத் தருகிறது.”

எங்கள் யோககுருமணியும் இவ்வொப்படை மார்க்கம் பற்றி மிக அழுத்தமாகவே அடிக்கடி அருளிவந்துள்ளார். அவற்றுட் சில மேல்வருவன.

“எல்லாம் ஈசன் செயலென்று மனிதன் தன்னைக் கடவுளுக்கு ஒப்புக்கொடுத்து விட்டால் அவனுக்கு என்ன குறை? தேவையானதெல்லாம் வரும், பறக்க நினைத்தால் பறக்க முடியுமா?”

“நீ எல்லாவற்றையும் ஒப்படைக்கவேண்டும். நான், நீ, அவன் என்பவை ஒப்படைக்கப் படவேண்டும். அதற்கப்-பால் போகவேண்டும்.”

“அறியவேண்டும் என்ற இந்த எண்ணமும் ஒப்படைக்கப்-படவேண்டும்.”

“இறைவனே! நான் ஒன்றும் அறியேன். தேவரீர் எண்ணமே நிறைவேறும் அருளினை எனக்கு அருளுவீராக என்று சொல்வ. அது இல்லாத நீ ஒன்றும் செய்ய இயலாத.”

ஆன்ம விசாரத்தை ஈடேற்றத்திற்கான வழியாகப் போதித்த இரமண மகரிஷிகள் அவ்வீடேற்றத்திற்கான மற்றுமொரு வழியாகக் குறிப்பிடுவது சரணாகதி மார்க்கமாகும். சரணாகதி பற்றி மகரிஷிகள் அருளியவற்றுட் சில மேல்வருவன.

“....ஒன்று மூல நினைப்பாம் நான் என்னும் முனைப்பைப் பற்றியவாறு, ‘யார் அந்த நான்?’ என்ற ஆழ்ந்த விசாரணையில் இறங்குவதன் மூலம் மற்ற நினைப்புகள் அனைத்தையும் அகற்றதல், மற்றொன்று; சர்வ சக்தியாம் ஆண்டவனிடம் நிபந்தனையற்றுச் சரணடைதல். ஞான விழிப்புப் பெற இவ்விரு வழிகள் மட்டுமே உள்ளன.”

“.... ஆண்டவனைப் பூரணமாகச் சரணடைந்து, அகந்தையை நசிப்பது; அதாவது, பக்தன் தன் நிர்க்கதியை உணர்ந்து “அற்பன் நான் செய்வதறியேன் ஆண்டவா! எல்லாம் நீயே என்று உளமுருகி சதா ஸ்மரித்து, ‘நான்’, ‘எனது’ என்ற உணர்வை முழுதாய்க் கைவிட்டு, ‘ஆண்டவன் விட்ட வழி’ என்று தன்னை மறந்து சரணடைவது. ‘இது வேண்டும், அது வேண்டும்’ என்பதான பிரார்த்தனைகள் தொடர்வது ஒரு போதும் பூரண சரணாகதி நிலையாகாது. வேறெதற்குமே அல்லாது, ஏன், முக்தி பெறுவதைக் கூட நினைவாகாது, பேரன்பு

ஒன்றின் பொருட்டே கடவுள்பால் அன்பு செலுத்திச் சரணடைவதே உண்மையான சரணாகதித் தத்துவம்.”

“சரணாகதி என்கிற பேச்செல்லாம் ‘வெல்லப் பிள்ளை-யாரைக் கிள்ளி அதற்கே நைவேத்தியம் செய்வது’ என்ற வசனத்திற்கு ஒப்பாகும். உடல், பொருள், ஆவி அனைத்-தையும் கடவுளுக்கு அர்ப்பணம் செய்வதாகச் சொல்கி-றார்கள். ஆனால் அவை உங்களுடையவையா நீங்கள் அவ்வாறு அர்ப்பணிக்க? ஏதாவது சொல்வதானால் வார்த்தைகள் இப்படித்தான் அமையவேண்டும்: ‘ஐயனே! உனதேயான இவற்றை எனதே என நான் இதுகாறும் தவறாக எண்ணியிருந்தேன். இப்போது அவை உன்னு-டையவை என்று தெரிகின்றது. அவை என்னுடையவை என்பது போல நான் இனி ஒருகணமும் நடந்து கொள்ள மாட்டேன்.’

மகரிஷிகளின் இவ்வுபதேசத்தை நோக்கும் போது

“என்னவாக முன்னினைந்துள பொருளும் இல்லதாகிய உடலமும் யானும் நின்னவாக நின்னருள்கொடு நினைந்தேன் நின்மலா.....”

என்று வாதவூரர் குருந்த மரநீழலில் பரமா-சாரியாராக வீற்றிருந்த குருவிடம் சரணடைந்-தனர் எனத் திருவாதவூரடிகள் புராணத்தில் கடவுண்மா முனிவர் அருளியது இங்கு சிந்திக்-கத் தக்கது.

இம்முவரது அருள் வாக்குகளும் சர-ணாகதி மார்க்கத்தினைத் திறம்பட எடுத்து-ரைக்கின்றன. பெரியபுராணம் கூறும் நாயன்-மார்களது வழியும் இதுவே. அவர்கள் தமது கண்ணையோ, உடலையோ, பொருளையோ, மனைவியையோ, மகனையோ இறைவனு-டையதாகவே கண்டனர். இறைவனுடையதை இறைவனுக்குக் கொடுப்பதற்கு உலக ஒழு-ங்கே தடையாயிருப்பினும் அவர்கள் அதனைத் துச்சமென மதித்து மீறுவதற்குத் தயங்க-வில்லை. படமுடியாத துயரம் வரினும், தங்கள் பக்தியிலும் சிவதொண்டிலும் தயங்-கினாரில்லை. இதுவே அவர்களது சிறப்பு. எமது சுவாமிகள் இந்நிலவுலகில் நடமாடிய வேளையில் அவரது அணுக்கத் தொண்டரா-யிருந்த சில இல்லற அன்பர்கள் தமது சொந்த வாழ்வில் சொல்லொணாத் துன்பம் நிறைந்தி-ருந்த போதும் அவற்றைக் குறித்துச் சுவாமி-களிடம் யாதொன்றையும் வேண்டாது சுவாமி-கள் இட்ட பணியையே சிரமேற்கொண்டு

செய்வதையே பாக்கியமாகக் கொண்டிருந்தனர் என்பதனை சுவாமிகளது அடியவர்கள் அறிவர்.

ஆகவே பிரதியுபகாரம் எதிர்பாராமல் இறைவனிடம் பூரண சரணாகதியடைந்து இறைவன் மீது அன்பு செலுத்தும் இந்நெறியானது வெறும் புராணப் புனைவன்று; எக்காலத்துக்கும் ஏற்புடைய ஒரு நெறியே. இதனை அறிவு ரீதியிலாவது விளங்குவதற்கு ஏற்ற எம் பக்குவக் குறைவே, நாயன்மார்களது சரித சம்பவங்களை நம்ப மறுப்பதற்கு ஒரு காரணம்.

இக்காலத்து வித்துவப் புலமையாளர் பெரியபுராணத்தின் சில சம்பவங்கள் உலகியலறத்திற்கு ஒவ்வாதது எனத் தமது புதுக்கண்டு பிடிப்பை வெளிப்படுத்துமாப்போற் கூறுகின்றனர். பெரியபுராணத்தினை நுணுகி நோக்கு மொருவர் அது சிறந்த பக்தி நூல் மாத்திரமன்றி சிறந்த ஆய்வு நூலென்பதையும் அறிவர். இவ்வாறானதொரு ஆய்வு நூலையாத்த சேக்கிழார், உலக அறத்திற்கு முரண்பட்ட விடயத்தை அறியாரோ! இயற்கை ஒழுங்கிலிருந்து முரண்பட்டு நின்றதனாலேயே ஒரு நாயனாருக்கு இயற்பகையார் (உலகியலுக்கு மாறு) என்னும் பெயருண்டாயிற்று. இப்பெயர் சுட்டும் பொருளுக்கும் மேலாக இவர்கள் புதிதாகக் கூறுதற்கு என்ன இருக்கிறது. வித்துவக்காரரது இக் கருத்துக்களைக் கேட்கும் போது பெரியபுராணத்தில் பயின்ற ஒருவருக்குத் தண்டியடிகள் அமணரை நோக்கிக் கூறிய மேல்வரும் மொழிகள் நினைவிற்கு வருதல் இயல்பே.

“.....திருவிலிகாள்

பூச நீறு சாந்தமெனப்

புனைந்த பிரானுக் கானபணி

ஆசி லாநல் லறமாவது

அறிய வருமோ உமக்கென்றார்.”

(திருவில்லாதவர்களே! பூசும் நீற்றினை நறுமணமுடைய சத்தனம் என அணியும் சிவபெருமானுக்கு ஆன அத்தொண்டு எதுவாயினும் அது நல்ல அறமேயாம் என்பது அறிய வருமோ உமக்கு என்றார்.)

பெரியபுராணத்தின் இச்சிறப்புக்களை அறிந்தே யோகசுவாமிகள் அதனைச் சிவதொண்டன் நிலையத்தில் நாளும் பாராயணம் பண்ணும் புராணங்களில் ஒன்றாக வகுத்தருளினார்கள், அன்றியும் தமதடியார்களைக் கொண்டு ஊர்கடோறும் ஆலயங்களில் பெரியபுராண படனங்களை நடாத்தினார்.

தற்காலத்தில் பெரியபுராணமும் ஏனைய திருமுறைகளும் இக்காலச் சந்ததியினர் பயன்படுத்துவதற் கேற்றாற் போல் இணையத்தளங்களில் வெளியாகியுள்ளன. மேல்வருவன அவ்வாறான சில இணையத்தள முகவரிகள். எனினும் இவை யாவும் பூரணமானவை என்று குறிப்பிடுவதற்கில்லை; ஒவ்வொன்றும் அதனதன் அளவில் குறைநிறைகள் கொண்டுள்ளதே. எனினும் யாதொன்றையும் அறியாதிருப்பதிலும் இவற்றிலிருந்து ஒருசிலவற்றையாயினும் அறிதல் மேலல்லவோ!

1. பன்னிரு திருமுறைகளும் பாட்டும் பொருளும், பாடல்களையும் கேட்கலாம் (தருமபுர ஆதீனம்).
<http://www.thevaaram.org>

2. தமிழிலும், ஆங்கிலத்திலும் இவ்விணையத்தளத்தில் பெரியபுராண நாயன்மார்களின் கதைகளை அறியலாம். திருமுறைப் பாடல்களையும் கேட்கலாம்.
<http://www.shaivam.org>

3. சிறுவர்களுக்குரிய நாயன்மார்களது சித்திரக் கதைகளின் காணொளிகள்
<http://www.youtube.com/user/pathypasupasam>

3. ஓதுவார் ஒருவரின் பெரியபுராணச் சொற்பொழிவுகள்
<http://shivasevagan.blogspot.com>

4. பெரியபுராண உரைச் சித்திரம்
<http://www.youtube.com/user/kuravars>

5. திருமுறைப் பாடல்களைக் கேட்கலாம், பாடல்களைப் பதிவிறக்கம் (download) செய்து பெற்றுக்கொள்ளலாம்
<http://devarathirumurai.blogspot.com/>

என்றும் இன்பம் பெருகும் இயல்பினால்
ஒன்று காதலித்து உள்ளமும் ஓங்கிட
மன்று ளார்அடி யாரவர் வான்புகழ்
நின்றது எங்கும் நிலவி உலகெலாம்.

~பெரியபுராணம்~

விவேக சூடாமணி (சாரம்)

(சென்ற இதழ்த் தொடர்ச்சி)

177. ஒரு தேகிக்குச் சாக்கிரத்திலேனும் சொப்பனத்திலேனும் ஆண் பெண் என்ற வேறுபாட்டையும், மேல், கீழ் என்ற சாதிப்பகுப்பையும் நான்கு வருணாச்சிரம நிலைகளையும் மாந்தர் பக்குவ நிலைகளையும் காமியச் செயல்களையும் அவற்றால் எய்தக்கூடிய இன்ப துன்பங்களையும், ஓயாது விளைவித்துக் கொண்டிருப்பதும் இம்மனமே.

178. இம்மட்டோ, மனமானது, களங்கமற்ற சித்துப்பொருளான ஆன்மாவைத் தனு, கரணம், புலனம் என்னும் போகங்களிற் தளைப்படுத்தி, முன் தான் செய்த புண்ணியபாவ வினைகளுக்கிணங்க வரும் இன்ப துன்பங்களை நுகருங்கால், யான் எனது என்னும் அகங்கார மமகாரங்களாய வறும்புனத்து மாழ்கி யலையச் செய்கின்றது. (வறும்புனம்-வினைவு தராது பாழ்செய் நிலம்)

179.சடப்பொருள்களைத் தானெனமயங்கிய பொய்யறிவால் பிறப்புண்டாகின்றது. இதுவும் மனத்தால் விளைகின்றது. இந்த மயக்கவுணர்வும் இராசத தாமத குணங்களின் வயப்பட்டானையே சென்றடைந்து அவனைப் பிறப்பிறப்பாகிய இன்னல்களுள் தள்ளி விடுகின்றது.

180. ஆகையாலன்றோ, மனத்தின் கொடுஞ் செயல்களை யெல்லாம் ஆழ்ந்து துருவிப்பார்த்து அதன் மயக்கிற்கும் அப்பாற்பட்டுத் தழைத்த பேரின்பத்தூடே ஊஞ்சலாடும் பெருந்தவ யோகர்கள் இந்த உய்ந்நெறி சற்றுமின்றிப் பொய்நெறியில் தள்ளும் மனக்குரங்கை ஒரு மாயை என்றும் அம்மாயையையே இந்த உலகை ஊசலாட்டி வைக்கின்றதென்றும் அம்மனமாயையிற் சிக்கியோர் திண்டிறல் வாயுவாற் சிதறப்போக்கிய கொண்டலையொப்பர் எனவும் விண்டனர்.

181. இவ்வாறு பெருந்தவர் மொழிந்த அருண் மொழிகொண்டு நன்னெறி படர்தலை விழைந்தாயானால், அன்பனே! இடைப்படுத்தி ஆறலைக்கும் மனத்தை, அதன் சிறுமைக்குணம் நீக்கித் தூய்மையடையச் செய்தாயானால்,

கையிடை விளங்கும் நெல்லிக்கனியென நாடிநிற்கும் மெய்ந்நெறியான மோன மேனிலையடைதல் திண்ணம்.

182. வீடு பேற்றின்பத்தில் ஆழ்ந்த கருத்துடையவன், ஐம்புலன் வழிச் சேறலைத் தணந்து பயன் விழைந்து செய்யும் செயல்களை நீக்கிப், பரமான்மாவிலே அன்பும் நம்பிக்கையுமுடையவனாய், அடியார் வாழக் கருணைவடிவெடுத்த குருநாதன் திருவாய் மொழிகளை வேதவாக்கெனக் கொண்டு, அவ்வேத மந்திரங்களை அல்லும் எல்லியும் சிந்தித்துத் தெளிந்தானேயானால், ஒருவன் யான் எனதெனும் அகங்கார மமகார முனைப்பை விளைத்து நிற்கும் இராசத குணத்தின் தன்மையையடக்குவன், (தணந்து-முனிந்து; அல்லும் எல்லியும்-அல்லும் பகலும்)

183. இனிச் சூக்கும தேகம் பரமான்மாவும்ல்ல. தோற்றமும் ஈறுமுள்ளதாதலாலும், இளமை முதுமை எனுமியல்புகளைப் பொருந்தலாலும் இன்ப துன்பங்களை நுகர்தற்கேதுவாயும் ஆன்மாவால் அறியப்பட்டதாயும் இருத்தலினாலுமாம் ஆகையால், இவற்றை இயக்கும் கருத்தா வாகிய சித்துப் பொருள் இந்திரியங்களால் அறியப்படாத அகண்டிதனே.

விஞ்ஞானமய கோசம்

184. புத்தி தத்துவம் அதன் சார்பான அகங்காரத்தோடு சேர்ந்து, நானே தலைவனென முனைத்து நிற்கும் அவசரத்தில்தான் விஞ்ஞான மயகோசம் உண்டாகின்றது.

185. இந்த விஞ்ஞானமய கோசம் சடமாயுள்ள தெனினும் சித்தின் பிரகாசத்தினால் பிரதிவிம்பிக்கப்பட்டதாயுள்ளது. எப்பொழுதும் தேகத்தையுங் கரணங்களையும் தானென அபிமானித்திருக்கச் செய்வது,

186. 187. இது அனாதியாய் உள்ளது. ஆணவத்தின் சார்புடையது. சீவன் என்றழைக்கப்படுவது. எத்தொழிலையும் உடம்போடு கூடச் செய்வது. முற்பிறவிகள் தோறும் ஈட்டிய வினையின் பயனாக வரும் நன்மை தீமை

களை அனுபவிப்பது; புல்லாகிப் பூடாய் மரமாய்த் தேவராய் மனுடராய்ப் பிறந்து கீழ் மேல் நடுவென்ற மூவிடங்களுக்கும் போக்குவரவு செய்வது; சுழுத்தி, சொப்பனம், துரியம் என்ற நிலைகளில் நின்று முறையே இன்பதுன்பங்களை அநுபவிக்கின்றது.

188. இவ்வாறு நுகருங்கால், தேகத்திற்குரித்தான வருணாச்சிரம நிலைகளையும் தொழில்களையும் தனக்கே யாக்குகின்றது. சித்துப் பொருளோடு அணித்தாயிருத்தலால், சோதிமயமுடையதாயிருக்கின்றது.

சூத்மாவின் பற்றின்மை

189. சுயம்பிரகாசமுள்ள ஆன்மாவோ பிராணசக்தியுடன் விளங்குகின்றது. மாறாவியல்புடைய தெனினும், விஞ்ஞானமய கோசத்தின் மறைப்பால் தானே கருத்தாவும் நுகர்பவனுமாய் எண்ணிக் கொள்கின்றது.

190. தோற்றிய பிரபஞ்சப் பொருள்களுக்குள்ளே உயிர்க்குயிராய் விளங்கி நிற்குமிப்பொருள் விஞ்ஞானமய கோசத்தின் கட்டுப்பாட்டால், தான் வேறாய்ப் பந்தங்களுக்குட் பட்ட ஒரு சடப்பொருளாக எண்ணிக் கொள்கின்றது. இது மட்பாண்டம் வேறு களிமண் வேறென அறிவிலார் கூறுவதை யொக்கும்.

191. முற்றறிவுடையதாய், விகார வேறுபாடில்லாததான சித்துப் பொருள், மேற்கூறிய கட்டுப்பாடுகளை வருவித்து அவற்றோடு கலந்து நிற்கும் தன்மை எதுபோலுமெனின், அக்கினியானது தனக்கென வரையறுத்து வகுக்கப்பட்ட உருவில்லாததேனும், இரும்பைப் பற்றியக்கால், அவ்விரும்பின் கோலத்தையே பற்றுக் கோடாகப்பற்றி ஓர் உருவத்தைப் பற்றுதல் போலவாமென்க.

முத்திக்கு வறி

192. மாணாக்கன் கேட்கின்றான்: ஐயனே! மயக்கத்தாலோ, அன்றி வேறேதுக்களாலோ சித்துப் பொருள் தன்னைச் சீவனென எண்ணிவிட்டதெனக் கொள்வோம். கொள்ளின், இந்தப் பிறழ்வுணர்ச்சி அனாதிதொட்டே நிகழ்க்காண்டலின், ஆதியின்றியதற் கந்தமு மில்லாதே முடியுமன்றோ?

193. ஆதலின், சீவனாந்தன்மையும், ஈறில்லாததாகப் பிறப்பிறப்பும் முடிவின்றிச் செல்கின்

றன. எனின், ஆன்மாவின் வீடுபேறும் பந்த நீக்கமும் எஞ்ஞான்று வருமோ? என்னை யாண்ட குருமூர்த்தியே! எளியேற்கிதனை விளக்கியருளுமாறு திருவருள் செய்ய வேண்டுகின்றேன்.

194. குருநாதன் கூறுகின்றார்: அன்பனே! நன்று வினாவினாய். யான் கூறுவதைச் சிரத்தையோடு கேள். மயக்கத்தாலுண்டாகிய இந்திரசாலம் போன்ற மனோசங்கற்பம் ஒரு மெய்ஞ்ஞானப் பொருளாகக் கணிக்கப் படமாட்டாது.

195. ஆனால், இந்த மயக்கமும் இல்லாக்கால் குணம், குறி, செயலற்றதான பரமத்துமாவுக்கும் காட்சிப் பிரபஞ்சத்திற்கும் யாதும் தொடர்பின்றி விடுமன்றோ!. எதுபோலுமெனின், நிறமில்லாத ஆகாயத்திற்கு எமது மனச் சங்கற்பத்தால் நீலவாகாயமென ஒரு நிறத்தைக் கற்பித்துக் கூறுதல் போலென்க.

196. குணங்குறியிறந்ததாய், செயலற்றதாய், அறிவினறிவாய், ஆனந்த வெளியாயுள்ள ஆன்மாவுக்குச் சீவனாந்தன்மையாகிய நிலை புத்தி தத்துவத்திலே தோன்றும் மயக்கத்தால் உண்டாவதாகும். இந்த மயக்கம் சங்கற்பத்தினாலாயதாலின், உண்மையியல்புடைய தொன்றன்று, அற்றாகலின் மயக்கம் நீங்கியவழி, ஆன்மாவின் சீவனாந்தன்மையும் அழிந்து விடுமென அறிவாய்.

197. அஞ்ஞானத்தின் பயனாக வந்த ஒரு மயக்கமாதலின், மயக்கம் உள்ள காலம் வரை சீவனாந்தன்மையும் நிலைபெறும். பழுதையைப் பாம்பென்பது உண்மையை அறியும் வரையன்றோ? உண்மையை அறிந்து பாம்பல்லப் பழுதையெனக் கண்ட விடத்துப் பாம்பொன்றில்லாதவாறு போலவே, சீவனாந்தன்மையும் மயக்கத்தாற் சங்கற்பிக்கப் பட்டதொன்றே. (பழுதை-கயிறு)

198. 199. அவித்தையும் அதன் கூறுபாடுகளும் அனாதியானவைகளாக எண்ணப்படுகின்றன. விவேகம் உதித்தவுடன் சொப்பனத்திற் கண்டவை விழித்தவுடனழியுந்தன்மை போல, அனாதியே யுள்ள தாயினும் அவித்தை மூலத் தோடழிகின்றது. இந்த உலகமும் ஆதியின்றியதேனும் அந்தமில்லாத நித்திய பொருளல்ல.

(தொடரும்)

ஓளவை மொழியும் வள்ளுவர் குறளும்

“ஓளவை உருவை அநிய திருவள்ளுவரைத்

தெய்வமெனப் போற்றாதலே சீர்”

~நற்சிந்தனை~

அறிந்தபடி

நீருக்குள்ளுள்

அகிலம் கருமீனம்

அழகம் அழகம் இவ்வழகம் அழகம் தழுவியதென்று
நீதினார் வந்த வாரணம்

(அடக்கம் - தாவியம்)

தாவியத்தை அளந்து விற்கும் பொருள் அளவிற்
குறையுமது சரியாக அளந்து கொடுத்தல் வேண்டும்.
அப்படிக்களிலே தாவியம் முடிவிலையாக உருவத்தில்
பொருளாக இருந்தமையாலும் அதனை மரக்காய், பறை
ஆகியவற்றால் அளந்து விடாமல் வெற்றியை முறை
இருந்ததாலும் அவ்விடமும் செய்யும் தருமமுறை பிசு-
காது தடைபெறவேண்டிவெளிப்படுத்தாக ஓளவைப் பிராட்-
மாயம் இவ்வாறு கூறுவதுண்டு.

வந்தவன் பெருகியான் இந்நிலையில் ஓளவைகள்
கூறிய இத்தரும் அடிப்படையை விளக்குவது சமூகம்
நன்னெறிக்கு செல்லுதற்கும் பெரிதும் உதவிடவிரும்பும்.

பொருளிடும் தருமமுறையை அறிந்து அம்மு-
றைப்படி நன்னெறியில் கட்டிய பொருள் இம்மைவிள-
ங்குதல் மருமையின்பத்தையும் தரும்.

அருவிகளில் அன்றாடம் வாரணம் வரவருவதற்கு
முன்னர் ஒரு விடம்

அருவியாலும், அன்றாடம் தேரும் செல்வத்தைப்
பாக்கியவாந்த செல்வமாகக் கொள்ளவேண்டும்.
அவ்வாறன்றிப் பொருளையாவதால் மதிப்பிழந்து-
வாள்வினாப் பொருளில் புறநூற்கள் விளக்கும்.
அவ்வாறான பொருள் பங்கால் பெருமையில் அருவாகக்
கொள்வது விடுதலை நன்று.

அடியாரை வழிபடுவோம்

நம்பியார் தந்தியும் வேண்டி வந்தியும்

அடியார் தாயே அருமை

~நற்சிந்தனை~

இளைஞனியார்

நம்பியாரைப் பற்றி வளர்க்கும் நெய் பெற்று
இளைஞனியார் பிராட்டியார் நம்பி சிறந்தேருந்து
விவரமாய்வுவதைக் கண்ட பண்டிதன் செந்த-
பாந்த உலகம் மதித்து நின்றல்.
சிவசிரசன் ஆண்ட நம்பிக்கையைப் பார்த்த
இளைஞனியார் பிராட்டியாரைப் புகழ் வளரவாய்
முடியுமது.

குருபுரத்தினம்: சித்திரை சித்திரை (04-05-2019)

வினாக்கள்-விடைகள்

தொகைகளிற்கு பொதுமையாகப் சிவனாய் அழங்கு கட்டிடம் விளங்குகக் கொடுக்கும் பொருள் புரிந்த திருக்குறியும் வெண்பா நாயனார்.

கடல்வாழ்வு வளம்: எந்நிலை அடுப்பாண்டு அமைத்துக்கொள்வது
சிறுவனாடு தெருவானானது றுணைப்புவாழ்வு பானாடுகளைத்
தந்தினைவாய் புலாட்டுவதற்கு அப்பாண்டு அமைப்பது.
வெள்ளாடுகூட பிழைக்கவாய் கவனாடுகூடவாய் றுணைப்புவாழ்வு.

உறுப்பினர்தலைவர்: எதிர்வினாச் சமர்ப்பி (04-05-2012)

சுற்றுச்சூழல் அமைச்சர்

மேற்கூறியவற்றைத் தவிர, சீ. துணியங்குளம் பிபிபிட்டுத் தண்ணாயக்கலா என்ற
வாசி பட்டத்து ராணியின் கை வாசிக்க வழங்கியது நாயாண்டி. பங்கீட்டின்
மூலம் பி.பி.பி.க்கு விட்டது. புதுப்பணை எங்கு இருக்க இயலாவிட்டால் அக்காலத்திலே
செய்ததுதான் நாயாண்டி. அருகில் இக்கிராமமாக கண்டி, எட்டெழுத்து, சிவநாயர்,
சுருப்பனத்தினம்: எம்.காசி (19-05-2012)

நாட்டுநட்சத்'யாடி கல்

“கையாண்டு வந்திருக்கிற கலாசாஸ்திரம் தாங்களே வளர்த்துக்கொள்ள வேண்டும்” என்று அவர்கள் கூறிய எதிர்ப்பைக் கேட்டு மனம் வருத்தப்பட்டார்கள். “கலாசாஸ்திரம் தாங்களே வளர்த்துக்கொள்ள வேண்டும்” என்று அவர்கள் கேட்டிருக்கிறார்கள். “கலாசாஸ்திரம் தாங்களே வளர்த்துக்கொள்ள வேண்டும்” என்று அவர்கள் கேட்டிருக்கிறார்கள்.

குதழனாத்தினம் அலவகாதிப் புரம் (20.05.2012)

தேவநாம்புரம்: நாமமாந்

தேசிய குடித்துப் பிரதிக் செளராசி யாழ் சிவலினைக்கினை நியமனாகக்
பெய்தார். அடியவன் புகழ்ந்த கிமர் அடியவனார் புகழ்ந்தார். இவற்றின்
முயல்வித்தகை தவிர்ப்பவரைச் சார்ந்திருக்க கற்றினை வேட்டினார்
சுடையடைப்பினர் அடி வைக்கிறதில் திருவனார் செல்து அம்பலமுதலார்
பயிற்றார். நன்றினார். பற்றினை வைத்தனார் செல்கொடு சுற்றினை பெருவனார்
பெற்றார். குதமுனைத்தினார் வயலார் அடியினார் (37-06-2013)

திருநீலகண்டியாழ்வாரவணர்

யாழ்ப்பாணப் பதிக இலக வ்யாழிந் அடங்கவது கணர், யாவது
 2 அடக்க மூவன்றி கிந்நீலகண்டப் பாணநம் அங்குக்கு கிந்நபதிக
 கிந்நபதிகந் கண்டத்திலும் கருநியிலும் அடங்குவதிக வல்ல
 அருநிய அங்குதப் பின்னவங்குதம்.

குறுதுறைச்சத்திரம்: கை:கா/சு எண்: 65-04-3012)

திருநாளைப்பந்தம்

நான் வாழும், அடியார் அன்பு நாள்தோறும் வாழிய ஏழு அடிகள் என மட்டி நெல் விட்டு நெய்யாடு சென்றது கங்குலம் பன்னையர் 'மழை அந்தவர்' எனத் தொடங்கும் திருப்பாவை எழுதி விட்டா. ஏழு அடிகள் பாவம்.

குறுமுனைத்தினம்: வைகாசி மூலம் (25-06-2012)

திருநீலநக்க நாயனார்

திருநீலநக்க நாயனார் வாழ்ந்த பந்தியார்: சேய்த அருங்குடி நாயனார் அருங்குடி நாயனார் தந்தார். எல்லாம் அருங்குடி நாயனார் தந்தார். எல்லாம் அருங்குடி நாயனார் தந்தார்.

குறுமுனைத்தினம்: வைகாசி மூலம் (05-06-2012)

குறுக்க நாயனார்

குறுக்க நாயனார் பந்தியார்: சேய்த அருங்குடி நாயனார் அருங்குடி நாயனார் தந்தார். எல்லாம் அருங்குடி நாயனார் தந்தார். எல்லாம் அருங்குடி நாயனார் தந்தார்.

குறுமுனைத்தினம்: வைகாசி மூலம் (05-06-2012)

நாயக்காவை உவமியார்

குறுக்க நாயக்காவை உவமியார்: சேய்த அருங்குடி நாயனார் அருங்குடி நாயனார் தந்தார். எல்லாம் அருங்குடி நாயனார் தந்தார். எல்லாம் அருங்குடி நாயனார் தந்தார்.

குறுமுனைத்தினம்: ஆதி நாய (24-06-2012)

அயர்ந்தி நாயனார்

அயர்ந்தி நாயனார் உவமியார்: சேய்த அருங்குடி நாயனார் அருங்குடி நாயனார் தந்தார். எல்லாம் அருங்குடி நாயனார் தந்தார். எல்லாம் அருங்குடி நாயனார் தந்தார்.

குறுமுனைத்தினம்: ஆதி நாய (25-06-2012)

பந்தபாசம் இறுக் கவல்ல பதிகச் செஞ்சொல்

திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளையார் சோதியுட் புகுந்தபோது பாடிய திருப்பதிகம் 'காதலாகி' எனத் தொடங்கும் நமசிவாயத் திருப்பதிகம். தமது திருமணம் காணவந்த புண்ணிய-ரனைவரையும் "ஈனமாம் பிறவி நீங்க யாவரும் புகுத" என்று சொல்லி அவர்களைச் சோதியுட் புகுத்திய பின்பே தாமும் அச்சோதியுட் கலந்தனர். ஆதலினால் அனைவரையும் சிவசோதியுட் புகுத்தும் ஆற்றல் வாய்ந்தது இத்திருப்பதிகம்.

திருப்பதிகங்களை முழுமையாக ஒதுதலே நல்லோர் நியமம். அந்நாட்களில் 'திருப்பதிக விண்ணப்பம் செய்தல்' வழக்காயிருந்தது. திருப்பதிக விண்ணப்பம் செய்தல் என்பது பெருமானது திருமுன்னிலையில் நின்று பதிகப் பா முழுவதையும் ஒதிப் பரவுதலேயாம். ஆதலினால் இந்த நமச்சிவாயத் திருப்பதிகப்பாடல் முழுவதையும் ஒதிப் பரவுதலே முறையாம். இம்முறை கருதி இந்த நமச்சிவாயத் திருப்பதிகம் பாடல் முழுவதையும் இங்கு தருகின்றோம். ஒதுவோர் மனனஞ்செய்தற்கு இலகுவாயிருத்தற்பொருட்டுப் பதிகப் பொருளமைதியைக் கருத்துட் கொண்டு ஐந்து சிறுபகுதிகளாகப் பகுத்துத் தரப்படுகிறது.

இத்திருப்பதிகத்திலே நாதன் நாமம் நமச்சிவாய என்பது முதல் நந்தி நாமம் நமச்சிவாய என்பது வரை பாடல்தோறும் சிவபெருமானை முன்னிட்டு நமச்சிவாய மந்திரம் ஒதப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது நமச்சிவாய மந்திரத்தை பொருளுணர்ச்சியுடன் ஒதும் வகையில் சம்பந்தப்பிள்ளையார் பாடியிருக்கின்றார். இதனை முதலிற் கருத்துட்கொள்வது நலம்.

மேல்வரும் பாடல்களில் நமச்சிவாய மந்திரத்தின் மகிமையுடன் அதனை ஒதும் முறையும் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

கிருச்சிற்றம்பலம்

காத லாகிக் கசிந்துகண் ணீர்மல்கி

ஒது வார்தமை நன்னெறிக்குய்ப்பது
வேதம் நான்கினும் மெய்ப்பொரு ளாவது
நாதன் நாமம் நமச்சி வாயவே.

நம்பு வாரவர் நாவி னவீற்றினால்
வம்பு நாண்மலர் வார்மது வொப்பது
செம்பொ னார்தில கம்முலகுக்கெலாம்
நம்பன் நாமம் நமச்சி வாயவே.

நெக்கு ளார்வ மிகப்பெரு கிந்நினைந்
தக்கு மாலைகொ டங்கையி லெண்ணுவார்
தக்க வானவ ராத்தகு விப்பது
நக்கன் நாமம் நமச்சி வாயவே.

மேல்வரும் மூன்று பாடல்களில் இயமதூதரை அஞ்சி ஓடச்செய்து உருத்திர கணத்தாரோடு சேர்த்து விடும் ஆற்றலுடையது நமசிவாய மந்திரம் என்பது கூறப்பட்டிருக்கிறது.

இயமன் றாதரு மஞ்சுவ ரின்சொலால்
நயம்வந் தோதவல் லார்தமை நண்ணினால்
நியமந் தானினை வார்க்கினி யானெற்றி
நயனன் நாமம் நமச்சி வாயவே.

கொல்வா ரேனுங்குணம்பல நன்மைகள்
இல்லா ரேனு மியம்புவ ராயிழன்
எல்லாத் தீங்கையு நீங்குவ ரென்பரால்
நல்லார் நாமம் நமச்சி வாயவே.

• நல்லோர் மெய்யன்பினாலே மனம் கசிந்து பெருகிக் கண்ணீர் மல்க ஒதுவர்.

• பதிகத்தில் கூறிய எல்லாம் தப்பாது பலிக்கும் என்ற நம்பிக்கையுடன் ஒதுவர்.

• மனம் நெகிழ்ந்து ஆர்வமிகுதியுடன் அங்கையில் உள்ள உருத்திராக்க மாலையின் மணிகளை உருட்டி ஒதுவர்.

• இயமன் தூதரும் அஞ்சுவர்.

• புண்ணியச் செயல் ஏதும் புரிந்திராத கொலை பாதகரெனினும் பாவங்களி-
னின்றும் நீங்குவர்.

மந்த ரம்மன பாவங்கண் மேவிய
பந்த னையவர் தாமும் பகர்வரேல்
சிந்தும் வல்வினை செல்வமு மல்குமால்
நந்தி நாமம் நமச்சி வாயவே.

நரக மேழ்புக நாடின ராயினும்
உரைசெய் வாயின ராய் நுருத்திரர்
விரவீ யேபுகு வித்திடு மென்பரால்
வரதன் நாமம் நமச்சி வாயவே.

மேல்வரும் இரு பாடல்களினாலும் நொந்தவரும் வாடியவரும் ஓதியுய்ந்தனர் என்பது கூறப்பட்டிருக்கிறது.

இலங்கை மன்ன னெடுத்த வருக்கன்மேல்
தலங்கொள் கால்விரல் சங்கர னூன்றலும்
மலங்கி வாய்மொழி செய்தவ னுய்வகை
நலங்கொள் நாமம் நமச்சி வாயவே.

போதன் போதன கண்ணனு மண்ணல்தன்
பாதந் தான்முடி நேடிய பண்பராய்
யாதுங் காண்பரி தாகி யலந்தவர்
ஓதும் நாமம் நமச்சி வாயவே.

• மந்தரமலையளவு பாவச்செயல் இருக்குமேனும் அது சிந்திச் சிதறிவிடும்.

• கொடுநரகில் புகவேண்டியவராயினும் உருத்திர கணத்தவரோடு சேர்த்து விடும்.

• இராவணன் கைலையின் கீழ் நெரியுண்டு நொந்து கிடந்தவேளையில் நமச்சிவாய மந்திரத்தை யாழில் இட்டுப்பாடி உய்ந்தான்.

• பிரம விட்டுணுக்கள் முடி அடி தேடி வாடி இளைத்து நமசிவாய மந்திரத்தை ஓதிச் சோதி லிங்கத்தைத் தரிசித்தார்கள்.

ஓதும் பாக்கியம் இல்லாதவர்கள் பற்றி மேல்வரும் பாடலில் கூறப்பட்டிருக்கிறது

கஞ்சி மண்டையர் கையிலுண் கையர்கள்
வெஞ்சொன் மீண்டர் விரவில ரென்பரால்
விஞ்சை யண்டர்கள் வேண்ட வழுதுசெய்
நஞ்சுண் கண்டன் நமச்சி வாயவே.

• சமணர்களும், புத்தர்களும் நஞ்சு அமுது செய்த திருநீலகண்டப் பெருமானது நாமத்தை ஓதி நலம் பெறும் பாக்கியம் இல்லாதவர்களாயினர்.

இத்திருக்கடைக் காப்பிலே பதிகப் பலன் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

நந்தி நாமம் நமச்சிவா யவெனும்
சந்தை யாற்றமிழ் ஞானசம் பந்தன்சொல்
சிந்தை யால்மகிழ்ந் தேத்தவல் லாரெலாம்
பந்த பாசம் அறுக்கவல் லார்களே.

கிருச்சிற்றம்பலம்

• திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் அருளிய இத்திருப்பதிகத்தை ஓதுவோர் பந்த பாசங்களை அறுக்கவல்லவராவார்.

திருஞானசம்பந்தமுர்த்தி நாயனார் இத்திருப்பதிகத்தைப் பாடிச் சோதியுட் புகுந்த நிகழ்ச்சியைப் பாடிய சேக்கிழார் அடிகள் கணக்கற்ற பிறவிகளிலே துன்ப உடலெடுத்து உணர்வின்றி மயங்கிக் கிடந்தோர், திருமணம் சேவித்து முன் செல்ல சம்பந்தப்பிள்ளையார் அவர்பின் சென்றார் எனக் கூறுகின்றார். ஆதலால் தம்மோடு கூடிய அடியவர்கள் தமக்கு முன்னரே பெரும் பதம் பெறவேண்டுமென்ற பெருங்கருணையாளர் திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் என்பது தெளிவு. அப்படியான சம்பந்தப் பெருமான் அருளிய இந்த நமச்சிவாயத் திருப்பதிகத்தை நாம் நம்பிக்கையோடு நெக்குநெக்கு உள் உருகி உருகி திருவாய் பொலியப் பாடிப்பரவி வந்தால் இன்றும் சோதிசொருபமாயுள்ள அப்பிள்ளைப் பெருமான் நமக்குப் பெருவாழ்வுதாராதொழியார். ஆதலால் இத்தமிழ் மந்திரம் நமக்குக் கிடைத்த பெரும் பேறெனக் கருதி ஓதி உய்ய முயல்வோமாக.

“சோதி நாமமே ஓதி உய்ம்மினே”

சிவசிவ சிவசிவ சிவசிவ சிவசிவ சிவசிவ சிவசிவ சிவசிவ

சிவ

சிவ

சிவ

சிவ

சிவ

சிவ

சிவ

சிவ

சிவ

சிவ

சிவ

சிவ

சிவ

சிவ

சிவ

சிவ

சிவ

சிவ

சிவ

சிவ

சிவ

சிவ

சிவ

சிவ

சிவ

சிவ

சிவ

சிவ

சிவ

சிவ

சிவ

சிவ

சிவ

சிவ

சிவ

சிவ

சிவ

சிவ

சிவ

சிவ

சிவ

சிவ

சிவ

சிவசிந்தனை

நீள நினைந்து போற்றிடுவோம்

பொன்று முடலைப் பொருளாகப்
போற்றிப் புனைந்து வாடாமல்
மன்று ளாடும் மாமணியை
மனத்தே வைத்து வளர்த்திடுவோம் 01

அந்தி வாணார் அம்புலியை
அற்றைச் சடையிற் றரித்தானை
நந்தி நாம நாதனைநாம்
நாளும் நண்ணி வாழ்ந்திடுவோம் 02

ஆடு மறியா வண்ணலையாம்
அவன்றன் னருளா லன்புடனே
நீரும் பூவும் தாவிநிதம்
நினைந்து நினைந்து வாழ்ந்திடுவோம் 03

அதியு மந்தமு மில்லாத
அரும்பெருஞ் சோதி நாதனைநாம்
ஓதியு முணர்ந்து முள்மலர
ஒவ்வொரு நாளும் உவந்திடுவோம் 04

அசைவுக் கெல்லாம் அதியாய்
அகிலம் புரக்கும் அன்புருவை
இசைசேர் இன்பத் தமிழ்ப்பாவால்
ஏத்தி யென்றும் இன்புறுவோம் 05

பெற்று வளர்த்த தாயினும்
பெரிதாம் அன்புப் பெருமானை
மற்றுப் பற்று ஏதமின்றி
மகிழ்ந்து நாளும் வணங்கிடுவோம் 06

கூடு மன்பில் கும்பிடுவோம்
குறைகள் ஒன்றும் கூறுகில்லோம்
ஆடு மழைகைப் பார்த்திடுவோம்
அவனே யாமென் றார்த்திடுவோம் 07

எய்து மின்பம் யாவினிலும்
இதுவே மேலாம் இன்பமென்று
நைந்து நைந்து உருகிடுவோம்
நாமே யதுவென நயந்திடுவோம் 08

இந்த வுலக மின்பமெல்லாம்
இரவிற் கண்ட கனவாகும்
அந்த மாத் திறவொன்றில்
அன்பு வைத்து ஆற்றிடுவோம் 09

மாடும் மனையும் சுற்றமும்
மாண்டு ஒழிந்து மறைந்துவிடும்
தேடும் பொருளொன் றண்டாயின்
செல்வன் கழலே தெளிந்திடுவோம் 10

பிறந்து மிறந்தும் அலையாமல்
பெரிதும் சிறிதும் பாராமல்

திறந்த வெளியில் சிறந்தாடும்
செல்வன் பாதம் சேர்ந்திடுவோம் 11

அன்று தொடர் இன்றுவரை
ஆரும் அளந்து அறியாணை
நின்ற மிருந்தும் நிதமுந்நாம்
நீள நினைந்து போற்றிடுவோம் 12

வானாய் நிலனாய் மலர்ந்தானை
வனமாய் மலையாய் நிமிர்ந்தானைக்
கோளாய்க் குருவாய்த் திகழ்ந்தானைக்
கூவிக் கூடிக் குழைந்திடுவோம் 13

ஆறும் ஏறும் உடையானை
ஆரும் உணர அறியாணைக்
கூறும் நாவிற் குளிர்வானைக்
குழைந்து குழைந்து கூவிடுவோம் 14

சிவசிவ வென்று செபித்திடுவோம்
செகமெலாம் சிவமெனத் தெளிந்திடுவோம்
சிவயோக நாதனைச் சேர்ந்திடுவோம்
செய்நன்றி யென்றும் போற்றிடுவோம் 15

எல்லாஞ் சிவமென எண்ணிடுவோம்
எங்குஞ் சிவமென நண்ணிடுவோம்
வல்லான் யோகனை வணங்கிடுவோம்
வையத் தாரோ டிணங்கிடுவோம் 16

உமையாள் பாகம் உடையானை
உள்ளே ஒளியாய்த் திகழ்வானை
எமையாட் கொண்ட இனியானை
ஈசனை என்றும் ஏத்திடுவோம் 17

நினைக்க நினைக்க இனிப்பானை
நெஞ்சில் என்றும் நீங்காணைப்
பணைக்கை வேழ வுரியானை
பாடிப் பரவிப் பணிந்திடுவோம் 18

பேசப் பேசப் பிரியானை
பெருமை பேச வரியானை
வாச மலர்கொண் டெந்நாளும்
வணங்கி நின்று வாழ்ந்திடுவோம் 19

அடியார்க் கெல்லாம் அடியானை
ஆசை யெல்லாம் அருள்வானை
முடியாப் பிறவி முடிப்பானை
முட்டி வாழ முயன்றிடுவோம் 20

எங்கள் குருவாய் வந்தானை
எவர்க்கும் இனிய பொருளானை
உங்கள் உளத்தில் உறைவானை
ஓம்பி யென்றும் உய்ந்திடுவோம். 21

சிவ

சிவ

சிவ

சிவ

சிவ

சிவ

சிவ

சிவ

சிவ

சிவ

சிவ

சிவ

சிவ

சிவ

சிவ

சிவ

சிவ

சிவ

சிவ

சிவ

சிவ

சிவ

சிவ

சிவ

சிவ

சிவ

சிவ

சிவ

சிவ

சிவ

சிவ

சிவ

சிவ

சிவ

சிவ

சிவ

சிவ

சிவ

சிவ

சிவ

சிவ

சிவ

சிவ

சிவதொண்டன்

நந்தன ௨௦ (2012)

சித்திரை-ஆனி மீ (5-6)

நால்வர் நன்னெறி

“நேசயோகத்தர் நெறியில்லாதவர்.” இது எங்கள் சுவாமிகளது தியானமாலை’ என்னும் நற்சிந்தனைப் பாடலிலுள்ள ஒரு வாசகம். இந்த வாசகத்திலுள்ள “நெறியில்லாதவர்” என்னும் தியானம் நாம் நன்றாக மனதிற் பதித்தற்குரியது. சம்பந்தப் பிள்ளையார் பெருமானைச் சென்றடையாத திருவுடையான் என்று போற்றுவார். சென்றடைய வேண்டிய நெறியெதற்கும் தேவையில்லாதவாறு பெருமான் எங்கும் நிறை செல்வமாய்ச் செறிந்திருப்பதால் அவரைச் சென்றடையாத திருவுடையான் எனச் சம்பந்தப் பெருமான் போற்றினார். அங்கிருந்து இங்கில்லை யென்றால் அல்லவா இங்கிருந்து அங்கு சென்று அவரைச் சேர வேண்டும். அவர் அங்கு இங்கெனாதபடி எங்கும் செறிந்திருப்பதால் நாம் அவரைச் சென்றடைதற்கு நெறியேதும் வேண்டியதில்லை.

இனி, சிவயோகத்திற் பொருந்தியவராய் அன்பே வடிவாய் அமர்ந்திருந்த துறவியான எங்கள் சிவயோக சுவாமிகளையும் நேச யோகத்தர் எனலாம். அவர் சுத்த பரிபூரணத்திற் சுகித்து எங்கும் செறிந்த பொருளாயிருந்ததால் அவருக்கும் ஒரு நெறியுமில்லை. அவர் தம்மிடம் வந்த உத்தம பத்தர்களிடம் “இருந்ததனை இருந்தபடி காண வருந்துவதேன்?” என்று வினவினார். “சும்மா இருந்து பார்” என்றே சுவாமி அவர்களுக்குச் சொன்னார்.

ஆயினும், உண்மை உணரும் தாகம் கொண்ட பலரும் ஒன்று கூடித் தவமுயலும் தவச்சாலையாகச் சிவதொண்டன் நிலையத்தை நிறுவியதும், இந்நிலையத்திற் கடைப்பிடித்து ஒழுக வேண்டிய ஒழுக்கத்தையும் ஐயத்துக்கிடமின்றித் தெளிவுபடுத்தியிருக்கின்றார். அது, நமது சமய குரவர் நால்வரும் காட்டிய சிவசம்பந்த முறுதற்கான ஒழுக்கமேயாம். சைவாசார சீலர்களும் சைவத்திருமுறை, சைவசித்தாந்தம் எனும் தோத்திர சாத்திரப் பழக்க முடையோருமான பலர் ஒன்றுகூடிச் சாதனை பயிலும் ஓரிடத்தில் இவ்வாறான ஒழுங்குமுறையைப் பேணுவதே இயல்பானதுமாகும்.

இவ்விடத்தில் சிவதொண்டன் நிலையத்துப் புராண மண்டபங்களிலே சமய குரவர் நால்வரதும் படங்கள் மாத்திரம் சுவர்களில் இலங்குவது நமக்கு நினைவு வருதல் இயல்பே. நால்வர் பற்றிச் சுவாமிகள் விசேடமாகக் குறிப்பிடும் நற்சிந்தனை விடயங்கள் பற்றியும் நினைவுகூருதல் நன்று

“திங்கள் தங்கிய சென்னியர்...” எனத் தொடங்கிச் செல்லும் பண்-இசை பொறித்த பாடலொன்று நற்சிந்தனையிலுள்ளது. இது சம்பந்தப் பிள்ளையாரது கௌசிகப் பண்ணில் அமைந்த திருப்பதிகங்களின் வழிப்பட்டதேயாம். அப்பரடிகளது “கண்ணவெண் சந்தனச் சாந்தும்...” எனத் தொடங்கும் திருப்பதிகம் பாடல்தோறும் “அஞ்சுவது யாதொன்றுமில்லை அஞ்ச வருவதுமில்லை என முடிவுறுகின்றது. இவ்வாறு முடிவுறும் தேவாரங்களை நற்சிந்தனையிலும் காணமுடிகிறது. (நற்சிந்தனை பக். 150....) சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளது மற்றுப் பற்றெனத் தொடங்கும் பாண்டிக்கொடுமுடி நமச்சிவாயத் திருப்பதிகத்தை அடியொற்றிப் பாடியதே நற்சிந்தனையிலுள்ள “பச்சைமாமயிலோடு...” எனத் தொடங்கும் நமச்சிவாயப் பதிகம். பொறிவழியே போய்ப்புகுந்து எனத் தொடங்கும் நற்சிந்தனையிலுள்ள ‘கண்ட பத்தும்’ மாணிக்கவாசக சுவாமிகளது திருவாசகக் ‘கண்ட பத்தும்’ கொழும்புத்துறை அடிகளும் பெருந்துறைப் பிள்ளையும் ஒரு நெறியினரே என்பதற்குத்தக்க சான்றுகள்.

சுவாமிகள் நற்சிந்தனையிலுள்ள சில நெடும் பாடல்களின் பிற்பகுதிகளில் புராணக் கதைகளைத் துணைக்கொண்டு அன்பர்களது

ஒம்சிவ ஒம்சிவ ஒம்சிவ ஒம்சிவ ஒம்சிவ ஒம்சிவ ஒம்சிவ ஒம்சிவ

நல்லெண்ணங்களை உறுதிப்படுத்துகின்றார். அப்படியான இடங்களில் நால்வரதும் புராணங்களிலுள்ள சம்பவங்களையும் கையாளுகின்றார் எடுத்துக்காட்டுக்காக “ஓதுக அதுநாம் ஓம் தத்சத் ஓம்” பாடலிலுள்ள சில சம்பவங்கள் மேலே தரப்படுகின்றன.

“தாது சுந்தரர்க்காய்ச் சென்றாய் நள்ளிருட்போது”

“சம்பந்தர்க்குப் பொற்கிழி கொடுத்தாய்”

“அன்னந் தண்ணீர் அரகக் கீந்தாய்”

“சேவகனாகிக் குதிரை செலுத்தினை”

பலபடக் கூறிச் செல்வானேன்? சிவதொண்டன் நிலையத்து அபிடேக பூசைகளின் முடிவில் நாம் பாடும் நற்சிந்தனைப் பாட்டின் இறுதிப்பகுதியில் உள்ள நான்கு மங்களங்கள் நம்மால் மறக்க முடியாதன அல்லவா?

“சீகாழித் தேவருக்கு மங்களம்

திருநாவுக் கரசருக்கு மங்களம்

சீர்பெருகு சுந்தரர்க்கு மங்களம்

திவ்விய மாணிக்கருக்கு மங்களம்”

நால்வர்களது திவ்விய சரிதங்களை நினைவுகூர்ந்து சுவாமிகள் நால்வர் வழியில் அருட்பாக்களை பாடியதும், நால்வர்களுக்கு மங்களம் பாடியதுமான இவையெல்லாம் நால்வர் நெறி நம்மனோர் நம் உண்மை நிலையை உணர்ந்து உறுதியுறுதற்கு உபகாரமாதல் பற்றியேயாம். நால்வர் நெறி சுவாமிகள் கூறும் இருந்துபார்க்கும் நெறிக்கு விரிந்த விளக்கமாயிருக்கிறது. சம்பந்தப்பிள்ளையார் தமது முதற் திருப்பதிகத்துத் திருக்கடைக் காப்பிலே தம்மை “ஒரு நெறிய மனம் வைத்துணர் ஞான சம்பந்தன்” எனக் குறிப்பிடுகிறார். ஒரு நெறியென்பது சிவத்தோடு சம்பந்த முற்றிருக்கும் ஒரு நெறியேயாம். அந்தச் சம்பந்தத்தை மறவாது அதிலே மனம் வைத்து அதனையே

நீள நினைத்திருப்பதொன்றே அவர் நெறி. அதுவே மற்றையவரதும் ஒரே நினைவுமாகும். அப்பர் “நெஞ்சம் உமக்கேயிடமாக வைத்தேன். நினையாதொருபோதும் இருந்தறியேன்” என்றும் சுந்தரர் “மற்றுப்பற்றெனக் கின்றி நின்திருப் பாதமே மனம் பாவித்தேன்” என்றும், மணிவாசகர் “இமைப் பொழுதும் என் நெஞ்சில் நீங்காதான்” என்றும் பாடுகிறார். சுவாமிகள் எமக்கெல்லாம் படித்துப் படித்துக் கூறும் நற்சிந்தனையும் தீய திலாத நன்றுடையானைச் சிந்தித்திருக்கும் சிந்தனை யொன்றே நமக்கு வேண்டும் என்பதே. நால்வரது பாடல்களும் இந்தத் தூய சிந்தனையையே சுற்றிச் சுற்றி வருகின்றன. இவற்றைப் பயின்று தெளிவது எமது சிந்தனையைச் சுற்றிச் சுற்றிச் சுழன்றலைய விடாது பெருமானிடத்திலே பதித்துவைத்திருப்பதற்கு நல்லவழி. அவர்கள் மனம் புறவிடயங்களிலே செல்வது குறித்து நொந்து பாடிய பாடல்கள் பல உள்ளன. மணிவாசகசுவாமிகளிடத்தும், அப்பரடிகளிடத்தும் இந்த நோதல் உடம்பெல்லாம் கண்ணாய் வெள்ளம் பாயுமளவு பெருகி நிற்கிறது. இவை நமது மனம் புலன்வழிச் சென்று அலையாதிருப்பதற்கு உதவியாயிருக்கின்றன. ஆக இருவிடயங்களை நால்வரும் நமக்கு விளக்கமாகவும், நுட்பமாகவும், தெளிவாகவும், இனிதாகவும் காட்டியிருக்கிறார்கள். ஒன்று நமது உயிருக்கு உயிராயிருக்கும் பொருமானிடத்துப் பக்தி. இரண்டு பொய்யை மெய்யென்று எண்ணி அதில் மாண்டு போகாதிருத்தல். இவ்விரண்டும் நாம் ஈடேறப் போதியன.

“பக்தி, நிர்வாணம்-இவ்விரண்டும் போதும்”

— அருள் மொழிகள்.

திருச்சிற்றம்பலம்

செங்கண் நெடுமாவூஞ் சென்றிடந்துங் காண்பரிய
பொங்கு மலர்ப்பாதம் பூதலத்தே போந்தருளி
எங்கள் பிறப்பறுத்திட் டெந்தரமும் அந்நொண்டு
தெங்கு திரள்சோலைத் தென்னன் பெருந்தறையான்
அங்கணன் அந்தணனாய் அறைகூவி வீடருளும்
அங்கருணை வாரங்கழலே பாடுதங்காண் அம்மானாய்.

திருச்சிற்றம்பலம்

— திருவாசகம் —

அரியயணந் தேடி யறியாத் திருப்பாதம்

பெரியபுவ னத்திடையே பேயேனை யாண்ட

உரிமை நினைந்துருகி யுள்ளத் துவகைபொங்க

இருவீழியும் நீரிறைப்ப விரவுபக லேத்தி

அரியதிருப் புகழையே அறையுதுங்கா ணம்மானாய்

— நற்சிந்தனை —

The Sivathendran

To the Heart that yearns, the Lord draws nigh

Volume-76

(May-June)

Issue- 5-6

Natchinthanai

WE ARE THE SERVANTS OF SIVA

We are the servants of Siva. We are the servants of Siva. We are the servants of Siva. We are the servants of Siva. This is *charya*; this is *kriya*; this is *yoga*; this is *jnana*. This is *mantra*; this is *tantra*. This is the panacea.

To become established in this meditation is *nishdai*. For those who enjoy this *nishdai*, there is no need for rules of conduct, or *tapas*, or fasting, or the observances of any of the four ¹*asramas*? Such people have lived, are living and will give line in the world as they please. No one understands their greatness. For only he who eats sugar-candy will know its sweetness.

There is not even one thing that is wrong.

It was all accomplished long, long ago.

We do not know.

All is truth.

1

The four *asramas* are the four stages in life, in which effort is made to fulfill the duties appropriate to each, as laid down in the Hindu Scriptures- first that of the *brahmacharin* or celibate student; then that of the *grahasta* or householder, in which a man fulfils all the duties of married life and then, having educated his sons and seen his daughters married, retires (with or without his wife, according her wish) to a secluded place and devotes his life to meditation and worship and thus enters the stage of *vanaprastha* (forest dweller); finally, he may become a *sannyasin*, a homeless wanderer, who has renounced everything.

THE SAIVA SAINTS

13. Saint Maanakanchaara Naayanaar

All the arrangements for the wedding had been carefully made by the bride's father. He was a general in the king's army and Vellala by caste and possessed of immense wealth. It was his only daughter whom he was giving in marriage. To the sound of the wedding drums, the bride-groom, Kalikaamar Eyarkone, was approaching Kanchaaroor, his bride's village accompanied by his noble relations.

But before he could reach his bride's house, there arrived a great ascetic distinguished for his great austerities. His matted hair was crowned with a necklace of *rudrakash* beads, on his ear hung a *Kundala*, on his breast and across his shoulders was a belt together with a black and hairy sacred thread. He carried a bag of holly ashes in his hand. On his forearm was wound a thread with a single *rudrakasha* beads and his entire body, like a live ember covered with ash was smeared with holy ash.

The bride's father, the saintly Maanakanchaarar, instantly went forth to meet him and worshiped him, saying: "Great indeed seems to be my merit to be vouchsafed this gracious visit." Deeply moved, he thus praised the venerable visitor, who asked him, "What is it you are celebrating here?" "Lord my only daughter is being married" he replied. "May all good come to you", pronounced the ascetic in blessing. Maanakanchaarar led before him his daughter—fair

as Sri, the Goddess of Beauty herself, and decked in all her bridal glory, and made her prostrate herself and worship him. As the maid arose the sage's eyes fell on her beautiful long tresses. "Her hair could make a good *panchavadi* for me" (panchavadi—a broad matted rope worn over the breast) he said.

As soon as Maanakanchaarar, who always fulfilled the needs of the Lord's devotees even before they asked him, heard these words, he remarked "Great is our good fortune." Forthwith he drew his sword and cut to the roots the tresses of his daughter and only child, who had finally been born to him after years of childlessness and long years of earnest prayer and his practice of austerities. He cut off his daughter's hair, adorned with bridal flowers and stretched forth his hand offerings it to his great visitor.

But lo! Where was his visitor? He saw him in the high heaven with His consort seated on the Bull. His devotee fell down and worshiped Him. "We grant that you abide beside us always" said the Lord.

When the bridegroom Eyerkone arrived, he was thrilled to hear the story of what had happened. He gave lavishly and joyfully married the saint's daughter, after celebrating the marriage on a grand scale, he took her home to his own ancient village, Eyer.

REALITY OF GOD

Mahatma Gandhi

The word Satya (Truth) is derived from *Sat*, which means 'being'. Nothing is or exists in reality except Truth. That is why *Sat* or Truth is perhaps the most important name of God. In fact it is more correct to say that Truth is God, than to say that God is Truth. But as we cannot do without a ruler or a general, such names of God as 'King of kings' or 'The Almighty' are and will remain generally current. On deeper thinking, however, it will be realized, that *Sat* or Satya is the only correct and fully significant name for God.

And where there is Truth, there also is knowledge which is true. Where there is no Truth, there can be no true knowledge. That is why the word *Chit* or Knowledge is associated with the name of God. And where there is true Knowledge, there is always Bliss (*Ananda*). There, sorrow has no place. And even as Truth is eternal, so is the Bliss derived from it. Hence we know God as *Sat-Chit-Ananda*, One who combines in Himself Truth, Knowledge and Bliss.

Devotion to this Truth is the sole justification for our existence. All our activities should be centered in Truth. Truth should be the very breath of our life. When once this stage in the pilgrim's progress is reached, all other rules of correct living will come without effort, and obedience to them will be instinctive. But without Truth it is impossible to observe any principles or rules in life (*Yeravda Mandir*, 1945)

It is easy enough to say, 'I do not believe in God'. For God permits all things to be said of Him with impunity.

He looks at our acts. And any breach of His law carries with it, not its vindictive, but its purifying, compelling, punishment. God's existence cannot be, does not need to be, proved. God *is*. If He is not felt, so much the worse for us. The absence of feeling is a disease which we shall someday throw off *volens volens** (*Young India*, 23-9-1926).

This belief in God has to be based on faith which transcends reason. Indeed, even the so called realization has at bottom an element of faith without which it cannot be sustained. In the very nature of things it must be so. Who can transgress the limitations of his being? I hold that complete realization is impossible in this embodied life. Nor is it necessary. A living immovable faith is all that is required for reaching the full spiritual height attainable by human beings. God is not outside this earthly case of ours. Therefore exterior proof is not of much avail, if any at all. We must ever fail to perceive Him through the senses, because He is beyond them. We can feel Him, if we will but withdraw ourselves from the senses. The divine music is incessantly going on within ourselves, but the loud senses drown the delicate music, which is unlike and infinitely superior to anything we can perceive or hear with our senses (*Harijan*, 13-6-1936).

I have seen and believe that God never appears to you in person, but in action which can only account for your deliverance in your darkest hour (*Harijan*, 10-12-1938).

* Willing or unwilling

THE GURU

[The following is the excerpts from the book "The teaching of Ramana Maharshi in His own words", (2008) compiled by Arthur Osborne-a western devotee of Maharshi. Arthur Osborne has excellently complied to build up a general exposition of the Bhagavan Sri Ramana Maharshi's teachings by selecting and fitting together passages from dialogues and from his writings, published in various books. Arthur Osborne used his comments in minimum and is given here in italics and the text the 'D' indicate the questioner and 'B' indicate the Bhagavan. The Courtesy is to Sri Ramanashram and Arthur Osborne.]

It has always been taught that in order to attain Realisation, not only practice but also a guide is needed. In this, as in all things, Bhagavan gave the doctrine its deepest meaning. In fact, it became essentially the same as the Christian doctrine of 'the Christ in you' or the Buddhist doctrine of the 'Buddha-mind' which is to be realised in oneself,

D.: Bhagavan has said that without the grace of the Guru one cannot attain the Self. What precisely does he mean by this? What is this Guru?

B.: From the standpoint of the path of knowledge, it is the supreme state of the Self. It is different from the ego which you call yourself,

D.: Then, if it is the supreme state of my own self, in what sense does Bhagavan mean that I cannot reach it without the grace of the Guru?

B.: The ego is the individuality and is not the same as the Lord of all. When it approaches the Lord with sincere devotion, He graciously assumes name and form and takes it to Himself. Therefore they say that the Guru is none other than the Lord. He is the human embodiment of Divine Grace.

This would seem to mean, then, that the Guru is the Lord or the Self manifested outwardly in human form and that this outward manifestation is necessary. But the questioner, in the present instance,

was not convinced of this, since he knew that Bhagavan himself had had no human Guru and that there are other cases on record also, especially among the founders of religions. He therefore continued:

D.: But there are some who seem to have had no human Guru at all?

B.: True. In the case of certain great souls, God reveal Himself as the Light of the Light from within.

It occasionally happened that some questioner would openly raise the objection that Bhagavan himself had not a Guru and in such cases, his reply would be that the Guru need not necessarily take human form. Some who knew his teaching at second hand suggested that he did not hold it necessary to have a Guru and explained the lack of explicit initiation in that way, but he rejected this suggestion unequivocally. S.S. Cohen has recorded a conversation on this subject with Dilip Kumar Roy, the celebrated musician of Sri Aurobindo Ashram:

Dilip.: Some people report Maharshi to deny the need of Guru. Others say the reverse. What does Maharshi say?

B.: I have never said that there is no need for a Guru.

Dilip: Sri Aurobindo often refers to you as having had no Guru.

B.: That depends on what you call Guru. He need not necessarily be in human

form. Dattatreya had twenty-four Gurus—the elements, and so on. That means that any form in the world was his Guru. Guru is absolutely necessary. The Upanishads say that none but a Guru can take a man out of the jungle of mental and sense perceptions, so there must be a Guru.

Dilip: I mean a human Guru. The Maharshi didn't have one.

B.: I might have had at some time or other. And didn't I sing hymns to Arunachala? What is a Guru? Guru is God or the Self. First a man prays to God to fulfill his desires, then a time comes when he does not pray for the fulfillment of a desire, but for God Himself. So God appears to him in some form or other, human or non-human, to guide him as a Guru in answer to his prayer.

It was only when some visitor brought up the subject that Sri Bhagavan himself had not had a Guru that he explained that the Guru need not necessarily take on a human form, and it was understood that this referred to very rare cases.

I shall return to this question later, but wish immediately to consider the implication of the saying that God, Guru and Self are the same. In the ordinary sense of the word, a Guru is one who has been invested with the right to initiate disciples and prescribe a spiritual discipline for them; and in their sense, a proper investiture is necessary to validate his actions as a Guru, just as proper ordination is necessary to validate the religious rites performed by a priest. A mass said by a duly ordained priest would be valid, whereas one said by a man of greater moral integrity and intellectual power who was not an ordained priest would not; and in exactly the same way, the genuineness of a Guru and validity of his initiation and discipline normally dependent rather on his legitimate investiture as the successor to a line of Gurus than on his own

inherent attainments. Bhagavan was little interested in this interpretation of the word Guru, but he did accept it when asked.

D.: can one derive any benefit from repeating incantations picked up casually, without being initiated into them?

B.: No. One must be initiated into them and authorised to use them.

Bhagavan then illustrated this saying by the following story: A king once visited his minister at the latter's house. There he was told that the minister was busy with his incantations. The king accordingly waited for him, and when he was free to meet him, asked him what incantation it was. The minister told him that it was the *Gayatri*. The king then asked the minister initiate him into the use of it, but the latter declared that he was unable to. Thereupon the king learnt it from someone else and the next time he met the minister he repeated it to him and asked him whether it was right. The minister replied that incantation was right but that it was not right for him to say it. The king asked why; the minister called an attendant who was standing nearby and told him to arrest the king. The order was not obeyed. The minister repeated it and still it was not obeyed. The king then flew into a temper and ordered the attendant arrest the minister, which he immediately did. The minister laughed and said that that was the explanation the king has asked for.

'How?' the king asked.

'Because the order was the same, and the executive was same but the authority was different. When I pronounced order there was no effect; but when you did it, the effect was immediate. It is the same with incantation.

(To be continued)

சிவதொண்டன் சபை வெளியீடுகள்

01. நற்சிந்தனை 6 ஆம் பதிப்பு	300.00
02. NATCHINTHANAI (English Edition)	400.00
03. நற்சிந்தனைக் கீர்த்தனைகள்-சாதாரண பதிப்பு	12.00
04. பெரிய புராண வசனம்	300.00
05. யோகசுவாமிகள் வாழ்க்கையும், வழிகாட்டுதலும் (2 ^{ஆம்} பதிப்பு)	250.00
06. என்நெஞ்சில் இடம் கொண்ட ஒரு பெரியார் யோகசுவாமிகள்	50.00
07. நமச்சிவாய மாலை	35.00
08. தியானகாலச் சிந்தனை (புதிய மூன்றாம் பதிப்பு)	35.00
09. யோகசுவாமிகள் அருள்மொழிகள் (புதிய பதிப்பு)	50.00
10. சிவத்தியானமாலை (உரையுடன்)	20.00
11. தாயுமானசுவாமிகள் திருப்பாடல் மூலமும் பொழிப்புரையும்	200.00
12. தாயுமானசுவாமிகள் பாடல் (மூலம் மட்டும்)	80.00
13. சைவத் திருமுறைத் திரட்டு (புதிய மூன்றாம் பதிப்பு)	150.00
14. HOMAGE TO YOGASWAMY	10.00
15. சண்முக கவசம்	25.00
16. முருகன் திருப்பாடற் திரட்டு	25.00
17. ஈழத்துத் திருப்புகழ்	50.00
18. சர்வஜ்ஞானோத்தர ஆகம ஞானபாதவசனம்	50.00
19. திருவாசகம்	220.00
20. சிவதொண்டன் - செந்தமிழ் ஆங்கில திங்கள் வெளியீடு	100.00
ஆண்டுச் சந்தா	20.00
a) உள்ளநாடு ரூபா	
b) வெளிநாடு US\$	

மேற்படி வெளியீடுகளைக்

கொழும்பில் பெறும் இடம் திரு. மா. திலகரத்தினம்
25/A, பாரமங்கடை ஒழுங்கை.

கொழும்பு - 06.

தொலைபேசி : 0112 - 365102

விண்ணப்பங்கள், கடிதங்கள், காசுக்கட்டளை, துபாற் கட்டளை, காசோலை முதலியன அனுப்பவேண்டிய பெயரும் விலாசமும்.
Cheque, Drafts and Money Orders should be drawn in
favour of Sivathondan Society
434, K.K.S. Road, Jaffna, Sri Lanka.

Bilingual Monthly, Registered at the G. P. O., as News Paper.

No: R. B. N. 782/1961

a) Printer : Astraluxumi Publication

320, Sea Street,

Colombo - 11.

c) Published for: M. Thilakaratnam

434, K.K.S. Road, Jaffna, Sri Lanka.

T.P: 021 - 2222799

Date of Publication : 01st February 2012

Editor: S. Vinasithamby B.A (Hons)

Sivathondan Nilayam,

Chenkalady.

T.P: 065 - 2240272

If undelivered please return to:
The Manager, "Sivathondan Nilayam"
434, K.K.S. Road, Jaffna, Sri Lanka.

49

LIBRARIAN,
COLOMBO TAMIL SANGAM,
57TH LANE,
COLOMBO 06.